

Választás — halasztások után

Interjú az országos titkárokkal

A sokak számára érthetetlen időpont-változtatások után végre zöld utat kapott az üzemi tanács-választás. Többek szerint végre-vá-lahára. Jó volt ez a halasztás, vagy nem? Erre kértünk választ szövetségünk tagszervezeteinek országos titkáraitól.

Kérdéseinkre **Mundruczó Kornél**, a PDSZ, **Munka Béla**, az MMSZ és **Péntek Petronella**, az MTSZ országos titkára válaszolt.

*

— Mit jelentett önöknek ez a tiltó „játék”, az időpontok egyre bizonytalanabb dátuma?

M. K.: — Nekem az a véleményem, hogy minden bizonytalanság zavaróan hat, akár a felkészülésben, akár a végrehajtásban. Mi vegyes érzelmekkel fogadtuk mindazokat a változásokat, amik menet közben születtek. Arra számoltunk és azt szeretnénk volna, ha ez a bizonytalan helyzet március közepén, április elején végérvényesen rendeződik, úgy, ahogy ezt az MSZOSZ és tagszervezeteinek vezetői várták, majd az azt követő országos titkári értekezleten ezt megbeszéltük. Sajnos, a parlament ezt húzta-halasztotta...

M. B.: — Nekünk 28 alapszervezetünk van, egyik helyen 10, máshol 100 fővel, s ráadásul szétszórva az országban, s bizony olyan is akad, mely a „világtól” alaposan távol esik. Talán „sakkozói” mivoltom vagy észjárásom is szerepet játszott abban, hogy én számítottam a „csúszásra.” Ettől függetlenül már januárban felállítottuk a választási bizottságokat, tehát készültünk. S arra is vigyáztunk, hogy mindez széles körben történjen, hogy még véletlenül se érje vád a szakszervezetet „egyeduralkodói” tevékenység miatt. Összegezve: minket nem ért váratlanul a többszöri halasztás.

— A május 21–28-i dátum önök szerint biztos?

M. K.: — Azt hiszem, ezt az időpontot biztosnak vehetjük...

— Jelent valami előnyt ez a vártnál későbbi időpont?

M. K.: — Egy előnyt biztosan. Éppedig azt, hogy pár hetet nyertünk felkészülésben, propagandában.

— Előbb márciust is említett, ez félkész állapot volt?

M. K.: — Meggyőződésem, hogy mi már akkor is olyan stádiumban voltunk — minden törvényes előírást betartva —, amit most végre májusban megtehetünk.

P. P.: — Ezt én úgy szeretném kiegészíteni: nem biztos, hogy a bizonytalan időpontok jót tettek a felkészülésnek. De rendkívül lényeges az, hogy ez az időpont összekapcsolódott azzal, hogy az 1992. novemberi ÉT-ülés (Érdekegyeztető Tanács), ami 6 pontot fogalmazott meg a munkavállalókat érintő kérdésekben, vagyonmegosztási kérdéseket is tárgyal-

hatott. Ennek az ágazati vagyon elosztása is tétje volt, s ez kapcsolódik az üzemi tanács-választásokhoz, sokkal egyszerűbben, konkrétan, kézzelfoghatóan, mint azt a 28. törvény előírta. Tehát a választási időpont halasztása nem biztos, hogy szerencsés, de ha a másik oldalt nézzük, a vagyonmegosztás csomagtervét végül is így fogadta el a parlament.

— Valamit még hozzá szeretnék ehhez tenni. Az pedig a társadalombiztosítási önkormányzatok választása. Úgy gondolom, itt sem kis térről van szó. Elég, ha csak két számot mondok, talán még érthetőbb, miért. Magyarország évi költségvetése 1000 milliárd forint, a társadalombiztosításnál pedig 600 milliárdról van szó. Ha erre gondolunk, nyilván nem mindegy, hogy a munkavállalók képviselői milyen számban kerülnek be abba a legfelsőbb testületbe, melyben döntenek a vagyon megfelelő felhasználásáról, illetve a szolgáltatások mértékéről.

M. K.: — Ebben viszont a konföderációk már különféle kompromisszumok alapján megegyeztek, tehát ezért sem kellett volna a választást halogatni. Az viszont tény, hogy a koalíciós pártok képviselőinek módosító indítványai miatt többször el kellett napolni a 28. törvény módosítását, még akkor is, ha az ÉT határozataival kapcsolatban a kormány egyszer már garanciát vállalt.

— Nem tudom, önöknek milyen tapasztalataik vannak, de információim szerint a társadalombiztosítási ügy — választás — az emberek számára meglehetősen érthetetlen, sőt nyom nélküli kérdéseket tartalmaz, csúnyán fogalmazva: azt sem tudják, miről van szó.

M. K.: — Nekem hasonló érzésem, tapasztalatom van. Való igaz, hogy míg az üzemi tanács-választás tétjét, jelentőségét, lebonyolításának módját ismerik az emberek, addig az utóbiát még postán belül is csak alig, és főleg nem jelentőségének megfelelően.

— S ami nagyon fontos a tb-választásban, pont arra nem figyelnek, hogy itt — mint ahogy Péntek Petronella is említette — a jövő szociális ellátottságáról van szó, szóval igencsak hűsbavágó kérdésekről. A választási érdektelenség egy amúgy sem rózsás

helyzetben katasztrofális állapotot teremthet.

M. K.: — Igazolva és megismételve, hogy a mai helyzet szerint 600 milliárd forintból egy felügyelőbizottság dönt, mely a parlamenti pártok képviselőiből áll, míg egy eredményes választás után egy önálló testület lesz a döntéshozó, amelyben a mi képviselőink is helyet foglalnak.

P. P.: — A lényeg az, hogy olyan testület áll fel, amelyben megfelelő arányban képviselteti magát munkaadó és munkavállaló egyaránt. Végül is ne felejtsük el, hogy a társadalombiztosítás bevételei a munkaadók és a munkavállalók befizetéseiből tevődnek össze.

— Amit aztán sok esetben a munkaadó „úri jókedvében” nem továbbít, magyarul lenyel.

P. P.—M. K.: — Nem ritkaság ez sem, de mi egyelőre csak a tisztességes „elvárásokról” beszélünk.

— Ahogy most erről beszélünk, kezd olyan érzésem lenni, hogy bizonyos értelemben a tb-választás a fontosabb...

M. K.: — Nem lehet ezt így mérlegre tenni. Gondoljunk csak arra, hogy a Munka Törvénykönyve bizonyos jogokat az üzemi tanács jogkörébe utal át, és úgy, hogy a szakszervezetek jogosítványai nincsenek megfogalmazva. Ezért nagyon fontos, hogy az üzemi tanácsok minél előbb működjenek, s minden munkavállalót érintő kérdésben — legyen ez szociális, vagy munkaszervezési, átszervezési — állást tudjon foglalni. Összegezve mindkettő nagyon fontos, éppen azért, hogy komplex joggyakorlás érvényesüljön, akár közép-, akár felső szintű ügyekben.

— Önök szerint mi a kettő közti különbség? Mert, hogy van, az nyilvánvaló.

M. K.: — Az üzemi tanács munkahelyen marad, a társadalombiztosítási önkormányzat pedig országos kérdéseket fogalmaz meg, illetve dönt el. És egy nagyon fontos dolgot említenék. Az út nem szakszervezeti, hanem munkavállalói érdekeket képvisel. Az persze más kérdés, hogy reményeink szerint sok odakerülő szakszervezeti tisztségviselő közreműködésével. Az út felügyelő, ellenőrző, irányító és segítő szerepet lát el.

— És a szakszervezet...?

M. K.: — Él a bérekbe való beavatkozási jogával, kollektív szerződést köt, tájékoztatót, szervez.

— Értem. Maradjunk akkor az út-nél. Következő kérdés egy régóta vajdú problémát érintene. Lesz-e elég szakértő, aki érdemben, tudásban képviselni tudja megbízóit? Mert ha nem, úgy sörprik le az asztalról, mint a pelyhet...

P. P.: — Az én véleményem szerint az üzemi tanácsokra há-

ruló jogokkal való élést meg kell tanulni, éppúgy, mint az „üzemeltetést”. Én feltételezem, hogy ez nem lesz hosszú folyamat, hiszen a távközlés tisztségviselői és dolgozói — és tudom, hogy a postások is — igencsak tisztában vannak azokkal a kérdésekkel, amit a Munka Törvénykönyve az üzemi tanács hatáskörébe utal.

M. K.: — Kérdésre válaszolva valamit tisztázni kell, és ez a szakértői kérdés. *Szakértője* van minden ágazatnak, csak *függetlenített* szakértője nincs. De óriási tömegű *hozzáértő* ember segíti munkánkat. S amit hangsúlyozni szeretnék, igen tisztességes, köztisztületben álló, szakmáját értő emberekről van szó, s meggyőződésem, jóval több jelöltet tudnánk állítani, mint amennyire lehetőség van. Abban viszont valóban igaz van, hogy magasabb szinten kevés szakértőt tudunk foglalkoztatni, de ez különféle akadályozó rendeletek — vagyonhoz tapadó rendeletek — miatt van, s nem a szándék hiányzik.

— Tisztességes, köztisztületben álló embereket mondott, akik bizonyára azok is. De a mostani adok-kapok helyzetét ismerve nincs olyan érzése, hogy támadások érik a szakszervezetet, hogy helyzeti előnyét kihasználva juttat majd be embereket az üzemi tanácsba?

M. B.: — Hogy hol mit fogunk erről mondani, azt nehéz kiszámítani. Ami biztos és ez ma már kézzelfogható; az MSZOSZ-hoz tartozó szakszervezeteket elismerik, még kormány szinten is. Lefutott az az időszak, amikor mindent megtekint az MSZOSZ lejárata. Úgy érzem, nekünk most egyik fontos feladatunk, hogy felhívjuk a figyelmet a törvényi előírásokra, melyeket mindenkinek be kell tartania.

M. K.: — Gondoltunk erre is. Ezért a postán minden érdek-képviselői szervvel egyeztetünk elképzeléseinket, nem tagadva, hogy propagandát fejtünk ki érdekeinkért. Azt hiszem, ez természetes, de azt is hozzáteszem, hogy a sportszerűség keretein belül. Leszögeztük, ellenséges propagandát mi nem fejtünk ki senkivel szemben, s ezt várjuk a postán működő munkástanácstól vagy a liga szervezeteitől is.

— Túl optimista vagyok akkor, amikor azt gondolom, hogy ez a választás valóban sportszerű lesz? Netán példértékű?

M. B.: — Ennek több jele van. Talán egy példát azért mondanék. A ligánál vezetőváltás történt nemrégiben. *Óry Csaba* megválasztása után egy nappal felkereste *Nagy Sándort*, és a korábbi megállapodások tiszteltben tartásáról biztosította őt. Ebbe nyilván beletartozik a választások korrekt lebonyolítása is.

M. K.: — Én azt mondom, várjuk meg a választást.

Esélyek és veszélyek

Az országgyűlés február 23-i döntésének megfelelően május 21-én kerül sor a társadalombiztosítási önkormányzatok képviselőinek megválasztására.

Az üzemi tanácsok létrehozására egy hetet, a május 21–28. közötti időpontot jelölte ki a törvény.

Mindkét választás esély arra, hogy a munkavállalók egyrészt a tb-önkormányzatokban képviseltesék magukat, másrészt a *dolgozói beleszólás és részvétel új intézményébe*, az üzemi tanácsokba juttassák azokat a kollégákat, akiket a legalkalmasabbnak tartanak érdekeik képviselésére.

A társadalombiztosítási önkormányzatok választásánál nem kevesebb a tét, mint az, hogy az irratlan nagy, *600 milliárdos pénz- és mintegy 300 milliárdos ingatlaneszköz* fölött a választással létrejött önkormányzatok rendelkeznek, vagy — sikertelen választás esetén — továbbra is a parlamenti pártok által delegált felügyelőbizottság marad fenn.

A törvény szerint a szavazásra jogosultnak több mint 25 százaléka el kell mennie szavazni május 21-én ahhoz, hogy az érvényes legyen.

Az elmúlt három év választási kudarcai jelzik a veszélyt.

Éppen ezért küzdenünk kell az érdektelenség, fásultság ellen, az értelmes, igaz szó meggyőző erejével.

Az üzemi tanácsok választásának jelentőségét pedig nem lehet elégszer ismételni. Ma már túl vagyunk azokon a vitákon, hogy ilyen, vagy olyan a törvény. A helyzet áttekinthető, világos.

Az üzemi tanácsai választásokon elért megfelelő mértékű támogatottság ad szakszervezetünk részére jogosultságot a kifogásolási jog gyakorlásához, a kollektív szerződés megkötésének jogosultságához.

Ugyanez a törvény az ez évi üzemi tanácsai választásokon a szakszervezetekre adott szavazatok alapján osztja fel az ágazati, esetünkben a postás-szakszervezeti vagyon használatának jogosultságát. Az 1995-ös üzemi tanácsai választáson elért eredmény alapján történik meg a szakszervezeti vagyon végleges megosztása.

Mi, postások, szakszervezetünk vagyonára kényesebbek, érzékenyebbek vagyunk szerencsésebb másoknál. Tőlünk 1945 után sok mindent elvett a politika; kórházat, üdülőt, székházat, bár lehet, hogy a korabeli dokumentumokban az rögzült, hogy önként adtuk.

Erre még egyszer nem kerülhet sor.

Mint ahogy annak sem adhatunk esélyt, hogy a vállalat területén az egymással *nemes vetélkedésben álló* érdekképviselések a választási kampány során sportszerűtlen eszközöket alkalmazzanak.

Mindkét oldalon jelentkezhet a csábulás veszélye.

A józan ész, saját magunkról és a másik félről feltételezett méltóság óvjon ettől bennünket.

Nagy valószínűséggel a bölcs többség tudja az érzékeny kisebbség jogait garantálni, persze ez feltételezi a kisebbség elengedhetetlen mértéktartását.

Mert végül is — mint ahogy azt a tanmeséből tudjuk — amikor a kisegér és az elefánt megy a hídon, nem az az érdekes, hogy ki dübörög hangosabban — azt úgyis tudja minden halló —, hanem az, hogy közben haladnak és szerencsésen áternek a folyó túlsópartjára.

— M. F. —

A szakszervezet nem ismerethalmaz

Beszélgetés Szöllösi Istvánnal,
a Pedagógusok Szakszervezetének főtitkárával

— Hogyan kell csinálni jó szakszervezetet?

— Nem tudom, mert nem volt kitől megtanulni. Tartok tőle, mások sem tudják, hogyan kell ezt csinálni. Ezt igazolja, hogy túlságosan sokan jönnek ide más országokból tanácsokat adni. Egyre nyilvánvalóbb számomra, hogy akik igazából tudják, azokat meg ritkán kérdezik.

— És kik azok, akik tudják?

— A tagság. Őket kell megkérdezni, ha valamiben bizonytalanok vagyunk. Gyerekek, mit csinálunk? A válaszok mindig szerfölött egyszerűek. Például: a közalkalmazotti törvényben nem jött be a fizetési osztályba sorolás. Nyilvánvalóvá vált, hogy törvénymódosítást kell kezdeményeznünk, amelynek az említett példa az egyik sarkalatos pontja. Ezt a törvénymódosítást azután nemcsak a különböző érdekegyeztető fórumokon, hanem a Parlament folyosóin is végig kell lobbizni. A pártokkal való folyamatos tárgyalások is ezt a célt szolgálják.

— Hogyan történik a párbeszéd a tagsággal?

— Egyszerűen. A 20 ezer példányban — kéthetente — megjelenő lapunkba egy-egy kérdőívet — ún. véleménykérő lapot — szoktunk befűzni, s ezen kérünk válaszokat, tippeket, ajánlatokat. A költségvetési tárgyalások idején például naprakész, pontos ismereteim voltak arról, hogy melyik megyében, melyik településen, melyik iskolából hány pedagógus kész akár munkabeszüntetésre is, ha a tárgyalások eredménytelenek lennének. Mi tehát tényleg nem blöfföltünk a sztrájkkal, mi valóban ismerjük a tagság véleményét. Ez a módszer pontos, megbízható, az adatok számitógépre vihetők, és az idők végezetéig megőrizhetők.

— Vannak-e más módszerek?

— Igen, ez maga lehetne a tökély, ha Magyarország Franciaország lenne, és volna megfelelő infrastruktúrája, telefonhálózata. Gyorsan tudnánk egymással kommunikálni, ha a faxok telepítéséhez mindenütt lennének fővonalak. Amikor a telefax-hálózat kiépítését először javasoltam, s ennek pénzügyi forrásaként a végeláthatatlan testületi ülések költségeit jelöltem meg, bizony többen értetlenül néztek rám. Az idő azonban igazolta, hogy a napi jogi tanácsadásban például felbecsülhetetlen értékű az 56 telefax, amely pillanatnyilag a Pedagógusok Szakszervezetében működik. Ennek nagy részét az alapszervezetek vásárolták, akik így abszolút lépéselőnybe kerültek a többiekkel szemben. Igaz ugyan, hogy nekik a gépek miatt naponként kevesebb jut celofános virágra.

— Ha majd egyszer eljutunk odáig, hogy a kormánnyal folytatott többfordulós tárgyalások közben minden gépesített alapszervezetünket meg tudjuk kérdezni, gyerekek, itt most megállhatunk-e, vagy menjünk tovább a követelésekben, és erre 24 óra alatt mindenünnen meglesz a konkrét válasz, akkor mondhatjuk majd, hogy a tárgyalásokon pontosan tudjuk közvetíteni a tagság érdekeit.

— Van-e még valami a tarsolyukban?

— Van. Ez sem olcsó mulatság, miként a gép sem és az új szakszervezet sem. Jó, hogy vannak már abszolút üzembiztos, jó minőségű autók. Merthogy megtörtént már, hogy egy hét alatt 2300 km-t mentem, és ez nem választási kampány volt, hanem a mindennapos, sziszifuszi szakszervezeti munka szerves része.

— Mindezt egyedül végzi a Pedagógusok Szakszervezete?

— A dolog nyitja a valós, természetesen szövetségesek tudatos keresése. Ezek a munkavállalók köréből a költségvetésiek, akik éppen annyira kiszolgáltatottak az állami és az önkormányzati költségvetésnek, mint mi: az orvosok, a közművelők, a művészek, a kutatók. Ez a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma (SZEF).

— Az oktatáspolitikával összefüggő érdekvédelmi munkában segítünk a szülők. Hihetetlen, de egyre gyakoribb, hogy szakszervezetünk aktivistái településszintű szülői értekezleteket szerveznek a családokra váró egyre nagyobb terhekről. A szülők segítenek nekünk, hiszen nem egy helyen éppen a tőlünk kapott információk alapján keresték fel a parlamenti képviselőket, az önkormányzatok testületi tagjait, s kérték őket az oktatás pénzügyi pozícióinak javítására. Ezek a szülők munkahelyeiken más szakszervezetekhez, más konföderációkhoz tartoznak, ám ez sem minket, sem őket a legkevésbé sem zavarja.

— Mit mondana végül, mit ajánlana, mi a szakszervezeti munka lényege?

— Ez az út iszonyatosan nehéz, rögös út. Idő- és energiaigényes. És csak soká fog eredményt hozni. Meggyőződésem, hogy a szakszervezet, mint olyan, nem ismerethalmaz, amelyet tanfolyamokon rázúdítunk a résztvevőkre, hanem katarzis, amit küzdelmekkel teli vívódásokkal, kudarcokkal együtt él meg az ember. De igazán csak így válik bensőnké, s lesz sajátunk. Ha ezt a tagság nem (így) éli meg, akkor soha nem lesz övé a szakszervezet.

— kárpáti —

A munkásérdek-védelem első csírája

125 éve alakult meg az Általános Munkássegylet

„Csak azt nem nyerhetjük vissza többé,
minek visszanyeréséhez hiányzik az erőnk.”
(Eötvös József)

Tartalmas, szép ünnepségen emlékezett meg a MSZOSZ kibővített tanácsülésén az Általános Munkássegylet megalakulásának 125. évfordulójáról. A Vass-székházban megtartott ünnepségen jelen voltak a baloldali pártok vezetői és külföldi vendégek is. Paszternák László megnyitja után Erényi Tibor történet és Sándor László, az MSZOSZ alelnöke mondott beszédet. Üdvözlőként az ünnepi ülést a német, az osztrák és a szlovák szakszervezetek képviselői is. A találkozó végén a vassszakszervezet elnöke emlékezést nyújtott át Nagy Sándornak, az MSZOSZ elnökének, majd a házigazdák művész-

szellemiség örökösének tekint magát. Megfogadja Mezői Vilmos 1895-ben írt szavait: „A történet mindig tanulságos azokra, akik olvassák: a múltnak hibáin okul, küzdelmein lelkesedik, aki a történet lapjait értelemmel forgatja.”

Napjainkban különösen fontos az emlékezés, amikor divat újrainni és újra értelmezni a történelmet, amikor felelős politikusok kelletlenül ejtik ki a munkás szót, amikor a munkásmozgalom valós értékeit igyekeznek idejélműlt kategóriaként bemutatni, amikor sikk címkéket aggatni bizonyos eszmékre.

Az emlékezés főhajtás egy történelmi esemény előtt, tiszt-

együttese adott látványos, hangulatos műsort. Az emlékezés valamennyi résztvevője egy szép emléklapot kapott ajándékkul.

Ezek után idézzük fel a elhangzott beszédek legfontosabb gondolatait.

1868. február 9.

Ekkor alakult meg — Traub József Üllői úti műhelyében — az Általános Munkássegylet, amely elsőként vállalkozott arra, hogy összefogja a kiegyezéskori Magyarország különböző szakmaiban dolgozó munkásokat. A szervezett erővé formálódó egyesület a következőkben fogalmazta meg a célját: övni és előmozdítani a munkásosztály szellemi és anyagi érdekeit.

III. tisztelettel

A 125 évvel ezelőtti esemény megérdemli az emlékezést, hiszen az Általános Munkássegylet a szervezett munkásérdek-védelem első csírája. Az MSZOSZ vállalja az Általános Munkássegylet által képviselt legfőbb értékeket, s így módon a szocialista, szociáldemokrata

telgés az összefogás, a szövetség, az egységes fellépés és gyakorlata előtt.

Mi a közös?

Igaz, hogy „nem lehet kétszer ugyanabba a folyóba lépni”, de a történelem száz és kétszáz éves különbséggel is képes olyan hasonló szituációkat teremteni, amelyek lényeges elemeiben megegyeznek, ezért alkalmasak az általánosítható tapasztalatok hasznosítására. Az Általános Munkássegylet követett értékei, konkrét harcai a munkás érdekképviselők számára ma is irányadók. Közös alap az a gazdasági környezet, amely sok azonosságot mutat.

Egy évvel a kiegyezés után, 1868-ban a magyar gazdaság az intenzívebb kapitalizálódás útjára lépett, és egy késleltetett eredeti tökefelhalmozódás ment végbe. Az erősödő tökekoncentráció révén visszafordíthatatlanul kialakult a vagyonos réteg. Napjainkban Magyarországon a piacgazdaságra való áttérés, az állami tulajdon privatizációja, ami egy speciális, megkésett eredeti tökefelhalmozásként is felfogható,

szintén a vagyonos réteg megteremtését tűzi ki célul.

Ami szintén közös, hogy mind a 19., mind a 20. század végi tökefelhalmozás a tulajdonnal nem rendelkezők rovására történik, a finanszírozás fő forrása a ki nem fizetett bérek, a szűkülő szociális juttatások, a jövedelmek árákon, adókon történő elvonása, elértéktelenítése, a társadalom tömeges elszegényedése. Ugyancsak közös jellemző a gyors gazdasági hatalomkoncentráció.

Újra aktuálissá lett harcot indítani a növekvő munkanélküliség és a tömeges elszegényedés ellen.

Mi az elfogadhatatlan?

Az a vagyonosok között terjedő nézet, hogy a szegénység megakadályozása érdekében először a módos, vagyonos réteget kell megteremteni — akár az esetleges rovására is —, majd a későbbi periódusban szükséges a szociális problémákra fordítani a figyelmet. Ez olyan abszurditás, mintha a kol-dus hitelezne a bankárnak.

Elfogadhatatlan, hogy a gyermekek növekvő hányada — övodások, általános iskolások — napi egyszeri főtt étel elfogyasztása nélkül éljen. Elfogadhatatlan, hogy visszatérjen az a társadalmi igazságtalanság, hogy a gazdag családok szerényebb képességű gyermekei tanulhassanak — hiszen képesek a költségeket fedezni —, miközben a szegény családok tehetséges gyermekei tömegesen kényszerülnek tanulási helyett kereső foglalkozás után nézni. Ennek következtében újra kasztosodnak az elit foglalkozások, létrejönnek a zárt társadalmi csoportok, másrészt az alacsonyabb képzettségi fok újratermeli a veszélyeztetettség, leértékeli a magyar munkacérot.

Mi a teendő? Mozgósítani a szakszervezeteket, és ki kell kényszeríteni, hogy a politikai elitnek önmérszt és sokszor öncélú presztízsvitái helyett az energiákat a társadalom nagy többségét érintő és érdeklő alapvető gazdasági s szociális kérdések megoldására fordítsák.

Hogyan? Minden apró eredmény csak harc, küzdelem árán kényszeríthető ki. Nem elég csak a jószándékra, az engedékenységre alapozni. Az alárendelt pozíció kiegyenlítése csak szervezett erővel lehetséges. A fűzfavessző is erősebb összefonva, mint szálanként.

A történelem bizonyította, hogy a történet színpadán csak azok a szerveződések játszottak tartós szerepet, amelyek a legsúlyosabb alapon szerveződtek, toleránsan viszonyultak a többség-kisebbség problémáihoz és rugalmasan kezelték a különbözőségeket.

Kihasztnálatlan lehetőségek

Az Általános Munkássegylet mának szóló üzenete, hogy a munkásszervezetben az össze-

tartozás az alap rendező elv, a közös létből fakadó érdekeltség a meghatározó. Így fordulhatott elő, hogy a nyomdászok együttműködtek a bőrszökökkel, a szabókkal, a pékekkel, a magyarok az osztrákokkal, a németekkel, a szlovákokkal. Alig foglalkoztak azzal, hogy ki-nek milyen a vallása. Mindez arra bátoríthat bennünket, hogy kiaknázzuk az MSZOSZ-en belül a sokszínűségben rejlő lehetőségeket, ösztönözzük a platformok önálló arculatának a kialakulását.

Politikai háttér nélkül? Már az Általános Munkássegylet első dokumentumai rámutattak arra, hogy hatékony munkásérdek-védelem nem létezik politikai háttér nélkül. Ez is üzenet a jelenkorban még mindig fel-felbukkanó naív elképzelések, a tétova semlegességre törekvő, szegénylős magatartás képviselőinek. A klasszikus munkaharc eszközeivel csak csekély eredmények érhetők el, ha a törvényalkotás folyamatára alig van hatása.

1988-ban a mi szervezetünk önértékeléséből volt képes megszakítani az egy párttól való függést, és az a korábbi helyzet aligha térhet vissza. Az azonos távolság illúziója azonban legalább annyira száműzendő, mint az egy párt kiszolgálása.

Baloldali értékek mentén

Az MSZOSZ három éven keresztül képviselte azt az álláspontot, hogy kapcsolatait az alapján alakítja, hogy a politikai pártok miként viszonyulnak a munkavállalókat érintő kérdésekhez. Lehetetlen nem észrevenni, hogy jónéhány szervezet és vezető politikusi előítéletek és indulatok alapján közelít a munkavállalóhoz, a szakszervezetekhez. Nem kevesen elszalasztott lehetőségek említi, hogy nem számolták fel az MSZOSZ-t és tagszervezeteit.

Tény, hogy a Parlamentben az MSZP kivételével egyetlen frakció sem állt ki következetesen a munkavállalók ügyéért. Ezért nem lehet kétséges, hogy ki lesz az MSZOSZ stratégiai szövetségese. Miként az elődök sem hagytak kétséget afelől, hogy a szocialista, szociáldemokrata értékek elkötelezettsége, ezért a valóságos munkásérdek-képviselő természetes szövetségesei a baloldali értékeket képviselő politikai erők közül kerülhetnek ki.

Miben vagyunk érdekeltek? A kormány és a munkaadók is kiszámítható, ésszerű megállapodásokra kész és képes szakszervezetekben érdekeltek, amelyek kemény tárgyalópartnerek ugyan, de érdekeltek a békés megoldásokban.

Mire összpontosítsunk? A közzelgő választásokra, az újabb megmérettetésre. A többségi támogatottság ugyanis megszerezhető érdekvédelmi és politikai következményekkel jár.

Ne feledjük: az elődök által vállalt múlt századbeli cél megvalósítása — a munkásság anyagi, szellemi felemelkedése — még előttünk áll.

K. S.

QUALITEE '93

A magyar távközlés helyzete, a MATÁV Rt. fejlesztési tervéi, a megvalósulás útjára több száz szakembert vonzott 1993. március 2. és 6. között Kecskemétre a QUALITEE '93 rendezvénysorozatra.

Az üzleti és szakmai találkozók, előadások mellett az érdeklődők kiállításon tekinthették meg a jelen eredményeit, a jövő útját.

— keres —

Országjárás

Mondják; ne higgy első benyomásaidban.

Nem hiszek ebben... Mondják; légy óvatos ítéleteidben, legyen eszed elfelejteni dolgokat. Van benne némi igazság. De végtelenül ostoba embernek tartom azt, ki a rázúduló információáradatot félresöpri, nem figyel rá, s vélt saját jól fel-fogott „érdekében” úgy tesz, mint aki se lát, se hall.

Láttam, hallottam, s az ezután olvasható megnyilatkozások szerintem valami csodálatos dolgot bizonyítanak. Nevezetesen azt, hogy remek emberek az ország minden részében találhatók, csak hallgatni kell rájuk. Oda kell menni, tudni kell, hogy roskatag, vagy szépen dekorált szobában ülnek, ki ül mellettük, rend van-e íróasz-

— Akkor most egy amúgy rendes riporterrel ül szemben, s kérek pár szenzációs történetet...

— Olyan nálunk nincs. Hacsak az nem, hogy 210 szakszervezeti tagunk van, ebből 85 nyugdíjas, ez utóbbi számot nagyon pontosan tudom, mert az év végén főként velük foglalkoztam ajándékozás, pénzküldés miatt.

— Ugye jól tudom, nincs nyugdíjas klubjuk?

— Sajnos, nincs. Ettől eltekintve velük napi élő kapcsolatunk van, főleg szociális ügyekben. Örömmel tesszük ezt a kapcsolattartást, mert oly sok szeretetet, kedvességet kapunk vissza, hogy az több mint megható.

— Az Önök szeretetén kívül némi pénz is csurran, cseppen,

— S van egy remek színházuk...

— Igen, s van bérletünk is, amit dolgozóink örömmel vesznek igénybe, mert a postás fizetéséből ezt nehezen tehetnék meg.

— Üzemtanács-választások következnek. Ezt Önök hogyan élik majd meg érzése szerint?

— Véleményem szerint egyszerűsödött a dolog a kétszintű választással a korábbi háromszintűvel szemben. Jelenleg a kapott tájékoztatások után az előkészítő munkát végezzük. Bizom benne, hogy sikerrel. Nekünk különben egy főt kell delegálnunk, illetve választani. Az én helyzetemet legfeljebb az nehezíti, hogy a megyei hírlapüzem külön vált tőlünk szakmailag, önálló szakszervezeti egységük viszont még nincs, de természetesen egy fő őket is képviseli majd.

— Nem gondolja, hogy itt a remek alkalom, hogy új, fiatal arcok kerüljenek előtérbe, s megújuljon a mozgalom?

— A mai világban nagyon nehezen vállalnak emberek funkciót.

— Félnék? Állásukat féltik?

— Nem hiszem, bár az Isten tudja... De talán inkább szabad idejüket féltik. Az emberek között most egyre jobban elhárpódzott az, hogy csak a saját kis érdeküket nézik, s a köz érdekében nehezen mozdulnak.

— Kivéve akkor, ha bajban vannak...

— Tényleg és való, így van. Akkor hamar megtalálnak minket, de az új emberek — ismétlem — nehezen viselik a szakszervezeti munkával járó nyűgöt. Igazán nem panaszként mondom, de az én tevékenységem is sok időt rabol el, mert gondoljon csak bele; milyen nehéz Veszprémből Sopronig eljutni.

— Van róla némi fogalmam... S mit szól ehhez Sö-

haragudjanak az ismétlésért, de újra és újra öröm leírni, milyen jó érzés egy ilyen szép hivatalt látni, s gondolom ezzel nemcsak én, hanem az ügyfelek is egyetértenek. Különösen akkor, ha érdemi gondjaikat lelkiismeretesen intézik el.

— Tudom, hogy ez nem az Ön asztala, de Pápa telefonhelyzete az előttem folytatott beszélgetése alapján jóval rendezettebbnek tűnik a térség többi kisvárosánál...

— Szerencsénkre igen, s ezt különösen akkor érzékelem, mikor pl. Keszthelyen járok, s látom a külföldieket hosszú sorban állni az igen kisszámú telefonfülké előtt. Ilyenkor egy kicsit szégyellem magam.

— Legyen ez más gondja, az Ön viszont mi? Egyáltalán mióta hivatalvezető?

— 1980 óta, bár előtte helyettesként is itt dolgoztam, s a hivatal szinte minden problémája az én nyakamba szakadt. Vezetőként pedig különösen, mert kutyaavilág volt itt nálunk. Mondhatnám úgy is, alapos anarchia.

— Mit ért anarchián?

— Például azt, hogy egyre kevesebb dolgozónk volt.

— Boldog „Békeidők...” Tu-dott tenni ellene?

— Megpróbáltam, és azt mondtam, oktatni kell, nevelni kell új postai dolgozókat. Furcsamód 1983-ban alaposan ki is kaptam érte, egy értekezleten való felszólalásom után.

— Túlélte...

— Igen, és 1985-ben sikerült elérnem, hogy az itteni Petőfi Gimnáziumban postai ismereteket tanító fakultatív osztály indult, s ez ma is megvan, és eredményesen működik.

— Ez az eredményesség azt jelenti, hogy ezek a gyerekek „szagot” kapva, végezve tanulmányaikkal, a postán keresik boldogulásukat?

— Így van. Természetesen nem feltétlenül Pápán, ha jól

nem postások. És ez lényeges különbség. Folytatják a még előttem levő postásgeneráció szemléletét. Van olyan egykori dolgozónk, ki magasabb fizetés miatt máshol helyezkedett el, de visszajár. Semmi másért, csak a közösségért, mert szerinte az igazi közösséget még mindig itt találja meg.

— Pápa meglehetősen lokálpatrióta városként ismert...

— Én azt szeretném, ha kialakulna egy postás lokálpatriotizmus is.

— Szép törekvés, és azt hiszem egy ilyen szép épületben ennek minden feltétele megvan...

— 1991 nyara óta valóban. De, ha elmondanám Önnek, hogy kicsoda életet éltünk évekig, beleborzadna. A mostani, Ön által szépnek mondott — persze valóban az — épület, mikor átvettem a hivatal vezetését, kis híján a fejünkre szakadt. Elkezdődött egy felújítás, mi pedig 1991-ig úgyszólván megállás nélkül költöztünk, szerencsére csak a szomszéd telkeken épített épületekbe. Ha ez nem így történik, olyanok letünk volna, mint egy utazó cigánytábor.

— Pápa lakóinak nagy mulatságára...

— Elmúlt, de talán annyi haszna volt, hogy jobban értékeliük mostani életünket, s munkakörülményeinket.

— Mostanában tehát már nyugodtan dolgozhat. Kíváncsi vagyok, hogy ez sokáig így maradjon. Azért volna még egy utolsó kérdésem. Az Önök igazgatósága 52 millió forint nyereséget könyvelhetett el 1992-ben postán kívüli szolgáltatásokból. „Magyarul” inget, cipőt és sok mindent árusítanak...

— Új idők, új szolgáltatásai ezek. Néha már nagykereskedőnek is érzem magam, de nem érzem felesleges dolognak, bár sok többletmunkát okoz. Most például azon kell gondolkodnom, hogyan tudom kivезetni, és az utcán elhelyezni — mert ezeket a termékeket ott árusítjuk —, azt a gépet, mely számlát ad. Jó, kivézetem, de mi van akkor, ha zuhog az eső? Ezen töprengek most. Ön tudna erre egy jó megoldást?

— Tartok tőle, hogy nem. De egyben biztos vagyok, Ön ezt is megoldja, s nem hiszem, hogy ebben tévednék. Így legyen ötösöm a lottón...

* * *

Utálom és imádom az éjszakai saját, „kicsi”, megszokott ágyamon kívül tölteni. Azt meg különösen nehezen tűröm, ha egy csoda tudja hány lux fényre-

rejű lámpa világít a képembe egész éjszaka, a behúzott sötétítő függönyön át is. Győr 1 hivatalának III. emeleti vendégszobájába pedig ilyen utcai lámpaegyesítés ontja a fényt, gyorsan hozzáteszem, az alatta lévő hivatal szerencséjére, mert „divat” lett postát rabolni.

Mi erről a véleménye Németh Andrásnak, a hivatal vezetőjének?

— Divat talán nem, de hogy célpont vagyunk, az biztos.

— Nem szűl ez a postán dolgozóknak valamiféle félelemérzést?

— Talán inkább egy megtörtént esemény után. Két példát is tudnék mondani. Egyik hivatalunkban zárás körül egyszerűen csak megjelent egy álarcos ember, s a bevételt követelte, a pénztárosnő mögötti páncélszekrényből. Kollégánknak ellenkezés nélkül kinyitotta, s az ottlévő pár ezer forintot átadta.

— Pár ezer forintot? Záraskor?

— Pontosan. A napi bevétel viszont az asztala melletti rekeszes szekrényben volt.

— Elég hülye rabló lehetett, hogy ezt nem szúrta ki...

— Kiszúrta, s követelte adja át annak tartalmát is.

— Átadta?

— Ez többrekeszes szekrény, kihúzta az egyik fiókot, s az ottlévő bélyegcsomagokat nyújtotta át. Az alatta lévő több száz ezer forintot nem.

— Fantasztikus lélekjelenlét. Van arról tudomása, hogy ezekből a bélyegekből kapott-e a kollégánok pár üdvözlő sort mondjuk karácsonyi üdvözlésként, valamelyik jól őrzött börtönükből?

— A rabló azóta sincs meg, dolgozónk viszont kérte áthelyezését.

— Ezen egy csöppet sem csodálkozom... Van még ilyesfajta története?

— Szerencsére nem sok, de azért elmondom, hogy ha este 8 óra után csöng a telefon a lakásomon, már ösztönszerűen indulok a kabátomért... Kért még egy történetet. Ezt szívesen elmondom, mert igen tanulságos lehet mindenki számára. Helyszíne egy olyan kis-hivatal, mely mellett szolgálati lakás is található, de a történetkor üresen állt. A betörők ennek a konyhai ablakán bemásztak, és a vele közös falu hivatal falát kibontva szerettek volna bejutni a hivatalba.

— Szerettek volna? Miért nem sikerült?

— Azért nem, mert ahol falat bontottak, ott a hivatali cserépkályha háta volt, s egy cserépkályha lebontására már alig-ha volt idejük...

talukon, vagy oltári kuszaság, hétköznapijainkban milyen inget, cipőt viselnek, s uram bocsá, mit árulnak a szomszédos élelmiszerboltokban.

Na igen, ezt egy újságíró megteheti...

...Valóban csak ő?

* * *

Indulás előtt azt mondja nekem a tévémeteorológus kora reggel az álmos két szemembe hogy; vigyázkodjanak ám, mert a nyugati országrészben havazás, meg sok minden téli huncutság várható, de azért lesz néha-néha napsütés is. Szürkeségben indulunk, de a balatoni autópályán már úgy ragyog a Nap, mintha ez már így lenne a tavaszi napfordulóig. Nincs másképpen Veszprémben sem, s mikor Tárnoki Richárdné szb-titkárral elkezdjük beszélgetésünket az 1-es hivatalban, nem tudom eldönteni, az ő mosolygó lénye, vagy az ablakon beáradó fény derít-e egyre jobb kedvre. Tulajdonképpen teljesen mindegy...

— Kedves Tárnokiné! Van egy olyan információ, hogy Ön majdhogynem pánikba esett, mikor jeleztem, eljőnnék Veszprémbe egy beszélgetés erejéig. Ilyen rossz hírem van?

— Jaj nem, dehogy, csak elképzelni sem tudtam, mi indokolja ezt.

— Aztán megtudta, sőt ha jól tudom a területi titkár, Pölcz Ferenc még azt is mondta, amúgy rendes vagyok...

— Tényleg így történt...

vegjártó János hivatalvezető, annál is inkább, hiszen az Ön szakmai munkája sem az utcán igyekvő emberek bámulásával telik el?

— Ő tudja mi a szakszervezeti munka, érti és megérti, különben ő is régóta szakszervezetünk tagja. Nálunk egyébként nem divat a szakszervezetből kilépni...

* * *

Szerencsére — mondom én — miközben Pápa felé igyekező Farkasgyepőtől olyan hóesés fogad, hogy alig látni az országot. Pápa 1 hivatalának vezetője Ács Zoltán, akinek, ha úri kedve úgy diktálná, hivatali szobájának erkélyéről naponta intézhetne szöveget ennek a kedves kisvárosnak nagyrészt a lakóihoz. Ilyesmiben azonban aligha foglalkoztatja, meglegszik azzal, hogy sok-sok év áldatlan építés, átépítés gondolai után végre méltó körülmények között végezheti munkáját kollégáival egyetemben. Sokszor említettem, ezért ne

— Nem szeretnék olcsó szellemeskedésbe belemenni, de talán jobb is így. A leányok előbb-utóbb gyermekeket szülnék, s helyükre léphetnek újabb végzősök...

— No igen, de ha lejár a gyermeknevelési kedvezmény, nekünk kell őket újra munkába állítani, helyet biztosítani, hacsak nem szülnék újabb kisembereket. Visszajönnek, és akkor kezdődnek az újabb gondok. Bár azokat, akikbe a postás vér ezalatt az itt töltött idő alatt beszívódott — és erre sok példa van — öröm visszafogadni. Ők nem postai alkalmazottak, ha-

(Folytatás a 6. oldalon)

A Postai Dolgozók három év alatt

1991.

**Megkötöttük
az önállóvá vált
posta
kollektív
szerződését**

Mintegy egyéves szakértői előkészítő munka után bocsátottuk a szakszervezetünk dolgozóinak vitára. A területi vitákon elhangzott vélemények alapján a végleges változatban a titkárok országos tanácsa egyezett meg a vállalat vezetőjével.

Az új kollektív szerződésben szakszervezetünk kezdeményezésére kerültek be azok az új elemek, melyek fokozottabban garantálják a munkahely megőrzésének biztonságát és a dolgozók anyagi érdekeit:

● a végkielégítés fizetésének szabályozása;

● a korengedményes nyugdíjazás kötelezettsége;

● a törzsgárdatagok felmondási tilalma;

● átszervezés esetén a felmondást megelőző — csökkentő — intézkedésekben való megállapodási kötelezettség;

● egységesebb szerkezetben lettek szabályozva a munka díjazásának elvei és mértékei;

● korszerűsítettük a szociális juttatások rendszerét.

**Fő feladat:
a bérharc**

Ebben az évben szakszervezetünk működését több külső tényező is veszélyeztette. Ennek ellenére is a legfontosabb feladatunknak (az infláció minden elképzelést meghaladó mértéke miatt) a postások lehető legnagyobb mértékű bérfelállítását tűztük ki célul.

A rendkívül nehéz gazdasági évben a postai terv 25%-os bérköltség-növekedést látott megvalósíthatónak.

A bérfelállítás végrehajtására — részben az eltérő álláspontok miatt is — két ütemben került sor.

Az áprilisi, valamennyi postaszervezetre kötelező

húszszázalékos

bérfelállítás után októberben szakszervezetünk nyomására a következő évre gyakorolt hatás vállalásával sikerült egy magasabb mértékű második ütemű bérfelállítást is megvalósítani. Ezek együttes hatásaként **29%-os keresetnövekedést** sikerült elérni.

Kihívások

Ebben az évben a parlament a kormányzati munka legnagyobb gátjának a munkavállalói érdekvédelmi szervezeteket tartotta, miközben folyamatosan az erős szakszervezetek szükségességéről beszéltek.

A parlament által hozott törvények példátlan módon beavatkoztak a szakszervezetek életébe, de ezekre a kihívásokra tagságunk, szakszervezetünk megfelelő választ adott.

(Folytatás az 5. oldalon.)

1990.

Szakszervezetünk megalakulását követően első nagy feladatlás volt, mikor is a posta vezetői által javasolt **3% helyett 6%-os** bérfelállításban sikerült megállapodni.

Egyezsége jutottunk abban is, hogy az étkeztetési hozzájárulást valamennyi főállású postás dolgozóra kiterjesztjük. A támogatás mértékében azonban még jelentős eltérés volt a szakmai állás- és a szakszervezeti követelés között.

**Ami nem sikerült
nyáron, elértük ősszel**

A szeptemberi, titkárok országos tanácskozásán a posta vezetői bejelentették, hogy a vállalat kritikus helyzete miatt további bérfelállításra nem látnak lehetőséget. Az októberi hírközlési fórumon a gazdasági pozíciók felháborodtak a vállalat tarthatatlanságát. Ennek egyenes következménye volt, hogy szakszervezetünk nem látott más lehetőséget a megol-

dásra, csak a keményebb eszközök alkalmazását.

**A többség igent
mondott...**

A szeptemberben és októberben tartott területi szakszervezeti gyűléseken tagságunk többsége és a sztrájk mellett döntött. Az egynapos országos postassztrájk meghirdetése után november 2-án megkezdődtek a tárgyalások a vállalat vezetői, a felügyeletet gyakorló minisztérium képviselői és szakszervezetünk között.

A négy napot igénybe vevő egyeztető eljárás eredményeként megállapodás született:

— 10%-os bérfelállításról,
— az üzemeltetési hozzájárulás 500 Ft-ra való felemeléséről,
— a következő évi bértárgyalások módszeréről és feltételéről.

Mindezek eredményeként összességében ebben az évben 38,5%-kal növekedtek a keresetek.

Mementó (Vélemények az 1990-es sztrájk- fenyegetésről)

„Komolyan meg kellene gondolni, hogyan lehet sztrájkolni azokon a közszolgálati területeken, amelyek a mindennapi ügyeket érintik. Nem véletlen, hogy nemrég az ilyen állami, ún. 'nyugdíjas' állások nagyon keresettek, megbecsültek voltak, nagy fontossággal bírtak, ahol az volt a fő cél, hogy az élet menjen. Mind gazdaságilag, mind emberileg elismerésben részesültek, ez persze elveszett. Az elismertség nem is volt probléma addig, amíg az 'átkos' pártállam keretei között az olyan dolog, mint sztrájk, elégedetlenség nem volt megengedett. Amikor ezek a dolgok előjöhettek, természetesen a társadalom minden részlegénél előkerülhettek, de a fegyver azok kezében van, akik

sztrájkukkal más társadalmi területeket is súlyosan érintenek. Ez a visszarendeződési folyamat addig fog folytatódni, amíg az itt dolgozók visszanyerik régi megbecsülésüket, elismertségüket.”

*

„Jogos a postások követelése... Tisztességtelen dolog nyugati árakat behozni, és meghagyni a keleti béreket. A kormány nem a dolgozók megrövidítésével kellene a hiányzó pénzt

előteremtenie, hanem — ahogy az nyugaton szokás — a pazarló állami mamutapparátusok leépítésével.

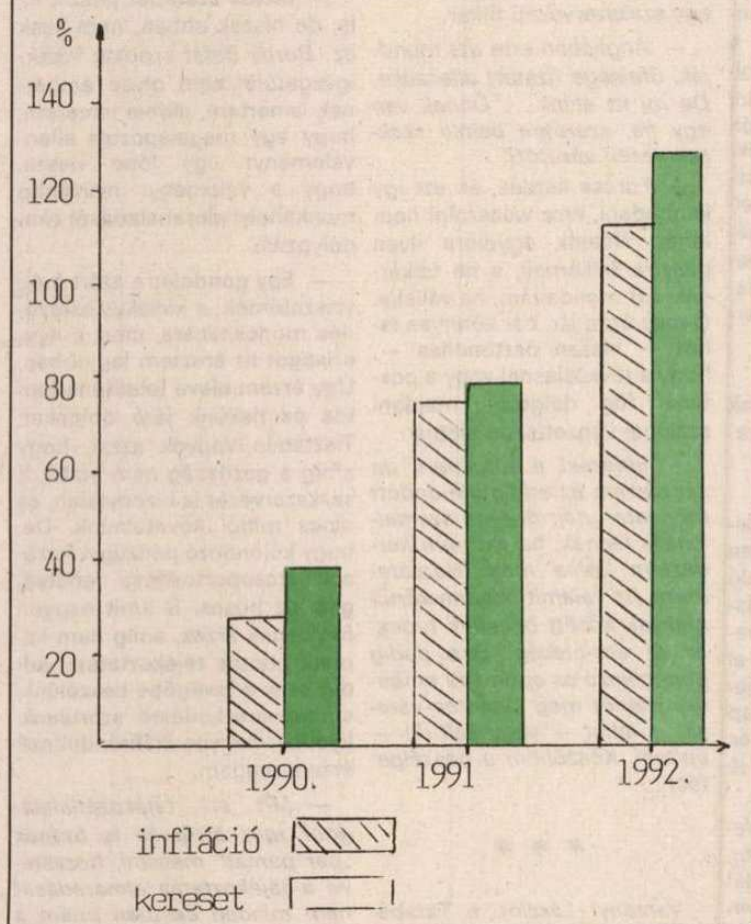
Minden postás bérét 100 százalékkal kellene megemlí. Az ehhez szükséges pénzt... egy kizárólag erre fordítható áremelés, amelyből a kormány sem adózás, sem más címen nem vehetne el semmit. Ez az utóbbi negyven éve folyamatosan elrabolt bér, persze más foglalkoztatott rétegeket is megilletne.”

(Új Posta Magazin
rendkívüli kiadása)

Nyeri a PDSZ

Szakszervezetének ért eredményei

Az infláció és a bruttó keresetek
alakulása (1989=100 %)

(Folytatás a 4. oldalról.)

Taglétszámunk nem csökkent

A közös összefogás révén elért eredmények megőrzése céljából a tagdíjnyilatkozatok során a postások döntő többsége továbbra is szakszervezetünknek adott bizalmat.

A szakszervezeti vagyonnal kapcsolatos törvény a postások elemi erejű tiltakozását váltotta ki.

Élénkben él mindannyiunk emlékeztében, hogy a szerény postás fizetésekből létrehozott jóléti intézmények jelentős részéről 1945 után le kellett mondanunk. A postások megmaradt vagyonukat érezték veszélyeztetve. Nem lehetett annak a jelentőségét túlhangsúlyozni, hogy ebben a környezetben és helyzetben szereztük vissza

a balatonlellel postás üdülőt.

Rendkívüli kongresszus novemberben

A kongresszus beszámoló mérleget készített a PDSZ másfél éves tevékenységéről. Az elfogadott program pedig kijelölte a feladatok között a fő hangsúlyokat, így:

— Tovább erősíti a nemzetgazdasági szintű érdekegyeztetést,

mert a postás dolgozók életkörülményeit — mint ahogy valamennyi bérből élő munkavállalót is — elsődlegesen az ezen a szinten hozott döntések határozzák meg.

Ebből a célból a Postai Dolgozók Szakszervezete továbbra is támogatja minden rendelkezésre álló eszközzel a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségét, egyben szakszervezetünk súlyának megfelelő szerepet kíván teremteni a szövetség szervezésében.

— Meghatároztuk viszonyunkat saját hírközlési szövetségünkkel is, hangsúlyozva, hogy keresni kell egy olyan működés lehetőségét, ami a tagszakszervezetek részére a legkisebb anyagi megterhelést jelenti.

— Igényként fogalmaztuk meg, hogy gondos előkészítés után egységes bértarifarendszer valósuljon meg a Posta Vállalat területén, meghatározva a legalacsonyabb és a legnagyobb bértétel közötti különbséget.

— Rögzült a programban az is, hogy készüljön a Magyar Posta Vállalatnál részletes foglalkoztatáspolitikai terv, mely a dolgozók át- és továbbképzésével, valamint új szolgáltatások bevezetésével, garantálja, hogy minimálisan csökkenjen a kishivatali dolgozók körében a létszámléépítés.

— A postaszíró bevezetése, illetve a készpénzkimélő fizetési mód számottevő térnyerése esetén a kézbesítők foglalkoztatási gondjainak a kezelését.

— Része volt a programnak a posta egységes arculatának kialakítása során, de ettől függetlenül is, hogy meg kell teremteni a biztonságos munka feltételeit és a dolgozók védelmét, mind a postahivatalokban, mind a szállítás során.

— Már itt, a rendkívüli kongresszus programjában is hangsúlyoztuk a megválasztandó üzemi tanácsok jelentőségét, a szakszervezetek és az üzemi tanácsok együttműködésének szükségességét, az üzemi tanácsi választások során az alapszervezetek, a szakszervezeti tisztségviselők aktív részvételének fontosságát.

A rendkívüli kongresszus mondta ki a befolyó tagdíjak egy részének elkülönítését sztrájkalap céljára.

A külföldi tapasztalatok hasznosítása révén...

...már valós béralkutárgyalásokat folytattunk a posta vezetőjével. Tisztviselőink szakmai érvelése tudta meggyőzni a szakparátust arról, hogy az általuk javasoltnál magasabb mértékű bérnövekedésnek is van realitása. Ennek eredményeként a megállapodásban az alábbi lényeges elemek kaptak szerepet:

- április 1-jétől 16%-os bérfelértékelés;
- gyorsabb növekedési ütem az alacsonyabb megfizettségű postások bérében;
- kiemelt fejlesztés a forgalmi (normázott) területen dolgozók részére. Ennél is magasabb mértékű bérfelértékelést kellett adni a közönséggel közvetlenül kapcsolatban állók (felvevők, kézbesítők) részére;
- a nemzetgazdaság ágazatai között a legmagasabb minimálbérben,

9600 Ft-ban

állapodtunk meg. A postai bevételek alakulása lehetővé adott arra, hogy a negyedik negyedévben egyösszegű jutalmak kifizetésével csökkentjük az áthúzódó hatásokat, és ezzel megteremtjük a január 1-jei hatályú bérfelértékelésekre történő átállás lehetőségét.

A postai szolgáltatások iránti kereslet növekedése a környezetünkben tomboló munkanélküliséggel szemben szükségessé tette a létszámnövelést. Mindezek együttes hatása az lett, hogy éves szinten

huszonnyolc százalékos

átlagbér-növekedést értünk el. A kollektív szerződés módosí-

1992.

tása során megemeltük a törzsgárda-jutalmakat, és:

megőriztük a szociális juttatások színvonalát.

A ksz-beli juttatásokat annak ellenére tudtuk változatlan szinten tartani, hogy a korszerűsödő adó jogszabályok ezt a területet sújtották leginkább:

- az üzemeltetés területén a pénzbeli támogatás kiváltására bevezettük a bónus ellátási formát;
- a segélyek adómentessége végett a nagycsaládosok támogatását a gyermekek jogán biztosítottuk;
- térítésmentes lett a gyermeküdültetés;
- az előző évben visszakapott balatonlellel postás üdülőben tagjaink részére;
- az előző évben visszakapott tagjaink részére;
- az előző évben visszakapott tagjaink részére;

Szigorúbb szabályok a munka világában

A Munka Törvénykönyve tervezetének többszöri véleményezése is hozzájárult ahhoz, hogy az év közepén hatályba lépő új törvénnyel egyidejűleg tudjuk módosítani kollektív szerződésünket. Ennek során rendezőelvként érvényesült, hogy mindig a munkavállalók szempontjából

kedvezőbb

szabályozást alkalmazzuk. Így az elért eredmények megőrzése mellett sikerült megfelelő szabályozásokat találni azon kérdésekre, melyek a munkavégzés idejét, korlátait, díjazását, a pihenőidőt határozzák meg.

Összeállította:
konrát—meszlényi

ielöltjeivel!

(Folytatás a 3. oldalról.)

— Ne haragudjon, de ezen tényleg röhögni kéne, ha nem volna valóság, és igaza van, erre is figyelni kell. S ha már a postát ért, vagy erő gazembersegekről beszéltünk, mi a helyzet az egyre többször feltűnő hamis pénzekkel?

— Újra azt kell mondanom; szerencsénkre egyelőre nem volt különösebb problémánk.

— Szerencsére? S a gépi ellenőrzés?

— Na igen. De gondoljon bele havonta 8-900 millió forint megy át a kezünkön, s 6-7 ember végzi azt a pénzfeldolgozást, mely pl. az önkormányzati fizetések, vagy a kórházak fizetéseit is — papírpénz formájában — intézi, átutalásokat végez, s lakossági ügyeket intéz. Elképzelhető figyelmet igényel...

— Megéri? Bár, azt hiszem a kérdés majdnem felesleges...

— Maradjunk annyiban, megéri...

— Önök egy épületben dolgoznak a távközléssel. Mád' úr irodája egy emelettel feljebb, majdnem az öné felett...

— Értem a kimondatlan kérdést. Nekem az a véleményem, hogy a posta sok-sok évtizeden át összenőtt ezer szállal a távközléssel. A szétváláskor sok vita volt, de nálunk ezek a viták a dolgozókat nem érintették. Tudja ez olyan, mint amikor egy családban a férj és a feleség összezőrdül, s ezt igyekeznek gyerekeik előtt titkolni. A gyerekek viszont pillanatok alatt észlelik ezt. Nálunk a „gyerekek” — a dolgozók — kívül maradtak az ilyen jellegű csatározásokon.

— Gondolom, nem is tartozott rájuk, de azért öröm hallani, mert pletykaszinten — és ez a legrosszabb — a hír és a hálszobából kiszűrődő veszekedés romboló hatású lehet.

— Gyerekek, nem hálósoba értelemben. Milyenek a mostanában belépő fiatalok? Ez már azért is eszembe jutott, mert a ház III. emeletén legkevesebb 10-12 szoba van, melyben fiatalok laknak, nyilván postai dolgozók...

— Ők a mi dolgozóink, s ha al-bérletben kéne lakniuk, éhen halnának. A posta mindig is közösséget jelentett, de a mostani rohanó technikai fejlődés olyan fajta megújulást kíván, melyet észre kell vennünk. A közösség régebbi dolgozói már nehezebben veszik fel azt a fordulatszámot, melyet ezek a fiatalok könnyedén megoldanak. Nehéz probléma az egyensúly megteremtése, s itt főként anyagiakra gondolok, de az emberi hozzáállás sem lényegtelen.

— Nyilván arra gondol, hogy a korábbi dolgozók nehezen tűrik el, hogy egy „taknyos” újből lépő lazán és könnyedén kapcsol be egy gépet, s dolgozik rajta, amelyet ő a régi beideg-

zódések, illetve az ismeretlenség miatt, mint istencsapást tekint. S ezen nem tudok csodálkozni, ha arra gondolok, hogy a vendégszobámban lévő rádiót én is hosszas „egerészés” után tudtam bekapcsolni... Összegezve, nem irigylem önt...

— Nézze, én imádom a postát, és ez a szerelem már 38 éve tart. S egy ilyen hosszú együtt-lét nagyon meghatározó. A gondokat saját területemen főleg nekem kell megoldani; erre kaptam megbízást. Haragudni, dühöngeni csak két esetben szoktam. Haragszom az olyan emberre, aki hazudik, és arra, aki lop.

— Ezen sem csodálkozom...

— S még valamire. Tőlünk precizitást, pontosságot várnak, és ez természetes. Azt viszont nehezen viselem el, hogy más szervek esetenként a postára kennek olyan dolgokat, melyekben teljesen vétlenek vagyunk.

— Volt rá példa?

— Gondolja, hogy véletlenül mondom?...

* * *

Bizonyára a posta illetékes vezetőinek van egy kimutatásuk, mely azt tartalmazza, hogy Magyarország postahivatalai közül hol találhatók azok, melyeket mint szépként, mutatós-ként, illetve korszerűként tar-

nak számon. Ha van ilyen lista, meggyőződésem Komárom 1-es hivatala szerepel ezen.

Egy kedves, nyugalmat árasztó terecskén található, de az való igaz, Rácz Lajos megyei összekötő titkár, illetve a hivatalmazó szobája nem dicsekedhet egy táncsterem méreteivel. Szerencsére ez a gond a belátható jövőben megoldódik, mert a szomszédos ház idekapcsolásával újabb teret kap a hivatal, s akkor az sem jelent majd problémát, ha az aktív dolgozók, vagy a nyugdíjasok baráti esten — vagy délutánon kívánnak összejönni.

— Rácz Lajosnak ez is gondja lehet, de valójában mit fed a szakszervezeti munkában a megyei összekötő titkár elnevezés?

— BUVIG „értelemben” négy megyét. Ezen belül van titkárok területi tanácsa, s ezen kívül minden megyében van egy úgynevezett megyei összekötő, megyei vezető, aki egyben intézőbizottsági tag is. Mi tehát döntésre váró témákban véleményező és szervező szerepet töltünk be. Döntési hatáskörünk nincs.

— Azt hiszem, közel járok az igazsághoz, ha a sport világából merítek hasonlatot; az ön feladata hasonló egy technikai vezetőéhez...

— Sok esetben igen, de ehhez még hozzátenném — és ez nagyon fontos — az alapszervi titkárok tájékoztatása, a szükséges információk közlése, és megtett vagy megteendő intézkedések fontosságának megvilágítása. Ezen túl segítő feladatom is van, pl. akkor, ha egy alapszervnél változás történik, lemondott, vagy — s erre, sajnos, mostanában volt példa — meghal a titkár, és újat kell választani.

— Mióta végzi ezt a munkát?

— 1990 óta.

— Remélem nem haragszik meg a kérdésért: szereti csinál-

ni? Mennyi pluszmunkát jelent, szakmai munkájával, hogy tudja összeegyeztetni?

— 20 éve vagyok hivatalvezető-helyettes, a korábbi szakszervezeti titkár családi okok miatt mondott le...

— Pontosan ezt szerettem volna kérdezni, hogyan viseli el családja ezt a nyilván jókorai többletmunkát jelentő ténykedést?

— A feleségem is postás...

— S akkor így már minden egyszerű?

— Na azért nem... De az is fontos, hogy ismerem a megyét, és általában engem is ismernek. Amikor elváltam ezt a feladatkört, úgy éreztem, tudok valamit tenni a szakszervezetért, és természetesen ezen belül a dolgozókért. A többlet-

— Nem ismerem a kérdéseket, de nyilván általános emberi hozzáállásokra igyekezett választ kapni.

— Igen, erről volt szó.

— Rövidesen üzemtanács-választásokra kerül sor. Érzése szerint ez hogy fog sikerülni?

— Gondjaim vannak, elvi gondok. Például az, hogy nincs tisztázva, kik lehetnek az üzemi tanács tagjai. Azok nyilván nem, akiknek fegyelmi, kártérítési, illetve munkáltatói jogkörük van, s nem tudom, milyen szakmai háttérük lesz azoknak, akik végül odakerülnek. Én minden postán belüli szakma képviselőjét becsülöm, de abban biztos vagyok, hogy ha egy munkavédelmi szabályzat megszerkesztésére kerül sor, egy munkáját egyébként kiválóan végző kézbesítő erre képtelen.

— Egyszerűsítve, a jó szándék ebben a helyzetben az égedta világon semmit sem ér...

— Erről van szó. Profi emberekre van szükség, és van egy olyan lehetőség is, hogy szak-

Országjárás

munkáról csak annyit; hogy kapok ugyan munkaidő-kedvezményt, de egy területen lefolytatott szakszervezeti értekezlet, megbeszélés már munkaidőn túl történik.

— Mindenért pénzt kérő körünkben ezért mi a fizetés? Nyilván az ezerszer elköpottatott öntudat manapság már más értelmezést kapott, de a sikerélmény feltétlenül meghatározó tényező lehet, főleg, ha van... Van?

— Aki ezt csinálja, nem pénzért csinálja. Szerencsére (?) a szakmai előrelépést sem gátolja az, ha valaki munkavállalói oldalról vitába keveredik, netán ellentmond a szakmai vezetőknek. Eddig én ilyen nem tapasztaltam, inkább azt, hogy tisztelték a véleményemet, a véleményünket. A sikerélményről pedig csak annyit, hogy aki társadalmi munkás, az töltött sikerélményt ne várjon.

— Ugyan már miért ne?

— Azért nem, mert az csak furcsán és áttételesen jelentkezik.

— Mondana egy példát?

— Vegyünk például egy kirándulást, egészen pontosan egy közös kirándulásról való hazaérkezést. Ha a búcsúzás-kor nem mondják azt a résztvevők, hogy „Tudod ki jön el legközelebb?”, az már sikert jelent. Aztán, ha néhány hónap után azt hallom, „de jó volt”, és beszélnek róla, tudom, hogy jó munkát végeztem.

— Ismerem ezt a szemléletet. Ebben csak azt nem értem, miért vagyunk mi ilyen mértékben szemérmesek a más munkájának elismerésében...

— Ezen azt hiszem nem tudunk változtatni...

— Remélem majd igen. Egy-szer, nemsokára...

— Lehet, de az is sikerélmény, mikor egy tanácskozásra felkészülten tudunk elmenni, s az előzőleg meghallgatott dolgozói véleményeket sikeresen tudjuk tolmácsolni. Ehhez még az is hozzátartozik, hogy a negatív véleményt viszont percek alatt megkapjuk.

— Az ilyesféle véleményt hogyan éli meg?

— Nemrégiben Siófokon volt egy értekezletünk. Ott egy tesztlapot is ki kellett töltenünk. Ebben volt olyan kérdés is, hogy érzékeny, túlérzékeny-e, tehát hogyan fog fel bizonyos dolgokat. 17 volt a kérdésekre adott maximális pontszám, én 12 pontra töltöttem ki. Hazahoztam, s megmutattam a feleségemnek, ő 17 pontot ért volna el.

— Nem ismerem a kérdéseket, de nyilván általános emberi hozzáállásokra igyekezett választ kapni.

— Igen, erről volt szó.

— Rövidesen üzemtanács-választásokra kerül sor. Érzése szerint ez hogy fog sikerülni?

— Gondjaim vannak, elvi gondok. Például az, hogy nincs tisztázva, kik lehetnek az üzemi tanács tagjai. Azok nyilván nem, akiknek fegyelmi, kártérítési, illetve munkáltatói jogkörük van, s nem tudom, milyen szakmai háttérük lesz azoknak, akik végül odakerülnek. Én minden postán belüli szakma képviselőjét becsülöm, de abban biztos vagyok, hogy ha egy munkavédelmi szabályzat megszerkesztésére kerül sor, egy munkáját egyébként kiválóan végző kézbesítő erre képtelen.

— Egyszerűsítve, a jó szándék ebben a helyzetben az égedta világon semmit sem ér...

— Erről van szó. Profi emberekre van szükség, és van egy olyan lehetőség is, hogy szak-

értők bevonásával működjön az üzemi tanács. Hogy ez gyakorlatilag majd miként működik, pillanatnyilag nem tudom. Elképzeléseim csak arra vannak, hogy ezeknek a szakértőknek, ha jogkör nem is, de véleményezési, felvilágosító szerepet feltétlenül kéne adni a tanácskozásokon.

— Van ennek akadálya?

— Talán csak egy apróság. Ez pedig az, hogy ugyanúgy beosztottjai a szakmának, mint egy szakszervezeti titkár.

— Angliában erre azt mondják, öfelsége fizetett ellenzéke. De mi itt élünk... Önnek van egy fia, szeretne belőle szakszervezeti vezetőt?

— Furcsa kérdés, és ezt így kimondani, erre válaszolni nem lehet. Nálunk egyelőre ilyen posztra felkérnek, s ha felkérnek, azt mondanám, ne vállalja. Ő más úton jár, bár könnyen lehet — hiszen ösztöndíjas —, hogy a távközlésnél vagy a postánál fog dolgozni, majdani szakmai végzettsége alapján.

— Elnézést a kérdésért, de azt hiszem az eddig elmondott mondatai után nagyon szemel-nzős lennék, ha ezt nem kérdeztem volna meg. Hozzáteszem, ha valamit minden körülmények között becsülni tudok, az az őszinteség. Erre pedig gondolkodó és optimista emberek szerint még képletes várat is lehet — vagy kell (?) — építeni. Köszönöm a beszélgetést...

* * *

Varsányi Lászlót, a Tatabánya 1-es hivatal kézbesítő osztályvezetőjét, szb-titkárt az elmúlt évben ismertem meg a BUVIG kamaraerdei rendezvényén. Kötényben, késsel a kezében sürgött-forgott, mondtam úgy is, „konyhafíú” volt több konyhalány kolléganőjével egyetemben, egy jól megtermett „főszakács” irányítása mellett. Fogalmam sincs, hogy a postás társadalom általában hogy és miképp főz, de, hogy ennek a tatabányai különítménynek óriási a „szakmai” tudása, azt sok százan (ezren?) tanúsíthatják. Arról nem is szólva, hogy az ilyen és hasonló rendezvényeket hiányolják az emberek — szakszervezetiek és kívülállók egyaránt —, ott, ahol ilyen nincs. Nyilván nem véletlenül, mert az összetartozásnak, az egymás megismerésének ennél jobb formáját egyelőre még nem találták ki, s vélhetően sokáig nem is fogják.

— Osztom véleményét — mondja mostani újabb találkozásunkkor Varsányi László —, de ehhez hozzáteszem azt is: nem csak mi dolgozók nem ismerjük egymást, de szakszervezeti vezetőinknek is csak felületes ismereteik vannak tagjairól. Az évente párszor megrendezett egynapos tanácskozások, vagy az egyszerű-készer tartott 2-3 napos értekezletek erre alkalmatlanok.

— Ezek főként szakmai tanácskozások, semmiképpen sem ismerkedési esték össztáncsal...

— Persze, hogy nem az, de elégedetlen vagyok a szakmai résszel is.

— Szakszervezetre gondol?

— Igen, úgy érzem szakszervezeti vezetőink mintha többször a munkaadói oldalt támogatnák, s alkalmanként nem a területi titkárok véleményét, elképzeléseiknek lényegét vinnék tovább.

— Kemény vád. Gondolja helyes ezzel foglalkozni?

— Feltétlenül, s bár ez most az én véleményem, tudom ez-

zel nem állok egyedül. Ha nem így történik, miért vagyunk? Azt is hozzáteszem, vannak kollégáim, akik alig, vagy nagyon kevésszer adnak hangot véleményüknek. Különösen akkor, ha ott a szakmai vezetők is jelen vannak. Akkor nagy a csönd, nyuszik gyülekezetének tűnünk és a „KUSS” a jellemző.

— Nem gondolja, hogy ez a „ne szólj szám, nem fáj fejem” s az állásfoglalás tipikus példája?

— Biztos szerepet játszik ez is, de hiszek abban, nem csak az. Doros Bélát a posta vezérigazgatóját sem olyan embernek ismertem, illetve ismerem, hogy egy megalapozott ellenvéleményt úgy löne vissza, hogy a véleményt nyilvánító munkahelyi előrehaladását akadályozná.

— Egy gondolatra azért még visszatérnék; a kollektív szerződés módosítására, mert a nyusziságot itt éreztünk legjobban. Úgy érzem eleve feladtunk fontos és nekünk járó dolgokat. Tisztában vagyok azzal, hogy amíg a gazdaság nem stabil, a szakszervezet is bizonytalan, és nincs miből követelnünk. De, hogy különböző pénzügyi források átcsoportosítása lehetséges, az biztos. S amit nagyon fontosnak érzek, amíg nem kapunk pontos tájékoztatást, addig csak a levegőbe beszélünk, s magyarázkodásra szorulunk. Ilyenkor nagyon kiábrándultnak érzem magam.

— Mit ért tájékoztatatlanságon? Igaz erről én is tudnék „pár percet” mesélni, hozzátéve a tájékoztatás elmaradását nem minden esetben írnám a tudatos elhallgatás kategóriájába. De, hogy kemény félreértéseket szülhet, az biztos. S amit nagyon fontosnak érzek, amíg nem kapunk pontos tájékoztatást, addig csak a levegőbe beszélünk, s magyarázkodásra szorulunk. Ilyenkor nagyon kiábrándultnak érzem magam.

— Így érzem én is. S ehhez azt tennem hozzá, hogy a szakma és szakszervezet hírei között sok az ellentmondás, sok az ellenőrizhetetlen „füles”. Persze a szakma utasít, s ezen később vitatkozni teljesen felesleges, hiszen a posta utasításos rendszerben dolgozik amióta van.

— Az viszont nem utasítás, hanem tény, hogy néhány postásoknak szóló kedvezmény megszűnt, illetve rövidesen megszűnik, mert a postások nem közalkalmazottak, hanem egy rt. dolgozói.

— Erről is megvan a magam véleménye. Csak egy „apróság”: a postai munkának kb. az 50 százaléka alapszolgáltatás, tehát a köz részére végzett tevékenység. Jártam külföldön tanulmányutakon, s ilyenkor azt mondták, van mit tanulnunk az ottaniaktól. Hát van, de mit tanuljak én attól az osztrák postástól például, aki most is közalkalmazott, s teljesen más alaphelyzetben dolgozik?

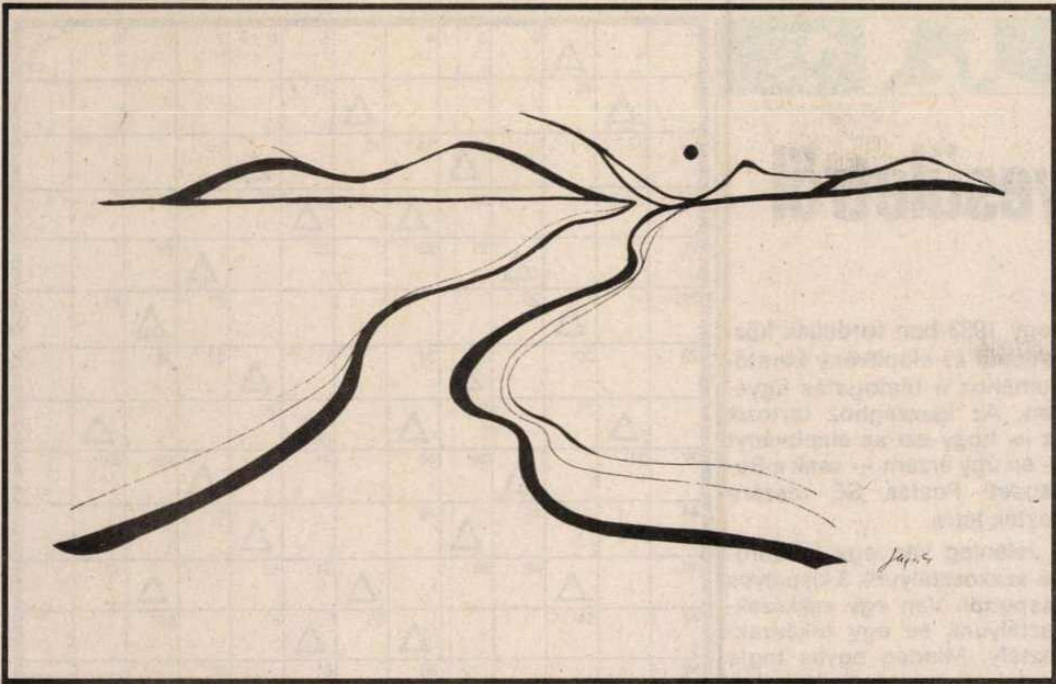
— Gondolom, azért van egy-két dolog... Egy viszont vigasztalhatja az ön által irányított kézbesítőket, nevezetesen az, hogyha kupán vágják őket, közalkalmazottaknak minősülnek. S ha önt vágják kupán?

— Meglátogat újra, és együtt borogatjuk a fejünket...

— Kösz, hogy bevett a csapathoz, s a legközelebbi BUVIG-rendezvényen szívesen faragcsálók ön mellett csülökcsontról színhúst, cupákat is. A terített közös asztal öröme pedig minden gondot elfelejtet. Még a pofonvágást is...

Veégh Ádám

Hunyadi Erzsébet: Utam

„Ismerd meg hazádat...”

(Honismereti vetélkedősorozat)

A II. forduló kérdései

Játékunk második fordulójában a nevek világa kalandozunk. Minden kérdésnél egy névre keressük a választ. Reméljük, a kutatás során sok érdekes dologra bukkannak.

1. Mi volt a mai Szabadság híd rég elfelejtett, az 1894. évi tervpályázat kiírása szerinti megnevezése?
2. Szegedtől északnyugatra terül el hazánk egyik legnagyobb szikes tava, területe mintegy 14 négyzetkilométer. Mi a neve?
3. Honnan kapta a Vérmező a nevét, hogy nevezték korábban?
4. Melyik megyének szláv eredetű neve jelent „Szűnyogos”-t?
5. Van-e tő Ökörítón? Ha igen, hol fekszik, ha nincs, akkor miért hívják mégis Ökörítónak? (Igenlő és nemleges válasz esetén is kérjük a kérdés második részének megválaszolását.)
6. Soroljon fel olyan magyar településeket, amelyeknek a neve minden toldalék nélkül egy személy nevét viseli! (Minden jó válasz 1 pontot ér.)
7. Hol állt a Misemulasztó-csárda?
8. Mely magyar megyék kapták nevüket az egykori erőrendszerről?
9. Ki és hol alapította az első nyomdát Magyarországon? (Teljes választ kérünk!)
10. Melyik magyar szabadsághős volt az első, akinek emlékére postánk közvetlenül

a II. világháború után bélyeget bocsátott ki?

Kérjük, hogy megfejtéseiket legkésőbb 1993. április 5-ig küldjék meg címünkre: *Postás Művelődési Központ, 1373 Budapest, Postafiók 601.*

A megfejtésekre írják rá:

„Ismerd meg hazádat...”

Az április 5. után érkező megfejtéseket nem áll módunkban elfogadni!

A második forduló helyes megfejtését, a nyertesek nevét és a harmadik forduló kérdéseit áprilisban megjelenő lapszámunkban közöljük.

Mindenkinek eredményes megfejtést kívánunk!

Az I. forduló kérdéseinek helyes megfejtése:
1. Veszprém, 2. Szarvaskő, 3. Esztergom, 4. Komárom, 5. Eger, 6. Diósgyőr, 7. Sümeg, 8. Sirok, 9. Siklós, 10. Szigliget.

Nyertesek: Csomay Terézia Vilma, Budapest, Fekete Jánosné, Budapest, Varsányi Árpádné, Budapest.

A helyes megfejtőknek gratulálunk; a nyerményeket postán küldjük!

Nyugdíjasok?

Az új szekszárdi hivatal bejárata

„Sajnos, a megnövekedett üdülőjegyárak miatt egyre kevesebben tudnak menni üdülni.” — mondta Horváth Mihály, a szekszárdi nyugdíjasklub vezetője, az 1992-es évet értékelő beszámolójában.

Valóban sajnos, és ezen még az sem segít, hogy a klub az erkölcsi támogatáson túl pénzen mérhető hozzájárulást is

kap a postai, illetve távközlési igazgatóság szakszervezetétől. Ha ez nem volna, nyilván nem tudnának kirándulásokat szervezni, rendezvényeket tartani, általában és egyáltalán létezni. Tapasztalataim szerint ezek az országban több helyen található és működő klubok az egykori postás dolgozók legszebb hagyományait folytatják; az egymáshoz tartozás igenlő és követelő érzését. Találkozáikon öröm részt venni, megmártózni abban a felszabadult jókedvben, melyet maguknak és a kívülállókknak is átadni kívánnak.

Kívánnak? Azt hiszem, rosszul fogalmaztam. Élni szeretnének jókedvben, boldogságban, sokat próbált és kínlódtott emberként egy konszolidált társadalomban. S hogy erre mennyi a reális lehetőség?

Legyünk optimisták, és ne azt mondjuk: kevés. Ők sem így gondolják... Akkor pedig mi miért hitetlenkedünk?

— gh —

Tárgyalási kiskaté

Szerkesztőségünk köszöni, s buzgalommal tanulmányozza a hozzánk érkezett társalapokat. Hogy ez nem csak világba kiáltott szó, szeretnénk bizonyítani azzal, hogy alkalmanként átveszünk írásokat.

Elsőként a Modulátor 1992. 4. számából idéznénk. Szerzője „K”, legjobb tudomásunk szerint Kovács Árpád, a szolnoki adó vezetője. Tárgyalási kiskatéja, úgy gondoljuk, mindenki számára tanulságos lehet. Ha nem, félünk nem mi tévedtünk...

Ki tárgyalni tud és mer,
az már majdnem — menedzser!
Figyelmesség, mosoly, kellemes
környezet,
a baráti hangnem mindig célra
vezet...

Ne firtass múltat, előéletet,
kerülj minden előítéletet.
Közbevágás, replika
nem éppen bölcs taktika.
Sose mutass ellenérzést,
tégyl fel inkább — ellenkérdest.
Mérlegeld az ellenérvet,

számodra ez többet érhet.
Légy konzervens és alapos,
szánalmas az érv, ha lapos.
Ne feledd, minden tárgyalás
„törtéke” a tagadás.
Gondosan ügyelj szavadra,
s fordítsd a nemeket javadra.
Ne feledd, fő a nyugalom,
mert ettől nő a bizalom.
Amikor csatát nyerni kell,
ne csábítsd a részsiker.
Ki lapjait egyből kirakja,
a végeredményt kockáztatja.
Ha rosszat mondott partnered,
te értsd jól, kedvét el ne vedd.
Csak megfontoltan mondd nemet,
s a vesztesnek nyújtsál kezet.
Kérj határozott véleményt,
ha már sikerre látsz reményt.
Lehet-e más a siker titka?
Nincs rá recept, s ha mégis,
ritka...

Postásegyesületek

A nők egyesülete

A századforduló idején a postamesteri hivatalokban, a táviridán és a telefonközpontoknál egyre nagyobb számban került sor nők foglalkoztatására, s így természetesnek tűnik, hogy az akkor már meglévő, férfiakat tömörítő egyesületektől a nők függetleníteni akarták magukat, és elkezdtek szervezkedni egy önálló női egyesület létrehozására.

Először 1911-ben, az Országos Postás Kaszinó keretein belül alakult meg nőbizottság, mely a hamarosan kitörő háború miatt nem tudott akkor egyesületté alakulni. Az első világháború befejezése után, 1920. októberében a posta-, a táviridá- és a távbeszélő-hivatalokban dolgozó nők, önálló alapszabállyal, egyesületi székhellyel, létrehozták a „Magyar Királyi Posta Táviridá és Távbeszélő Nőtisztviselők Országos Egyesületét”, és annak hivatalos lapját: a „Postagalambot”.

A Postagalamb már elnevezésében is egy kicsit a postás

úsztat. A történetek miatt azonban megsértődött, s nem ment vissza gazdájához, hanem egy idegen galambdúcban keresett menedéket.

Szó ami szó, az új gazda megszerette, és gyakran röptette Szeged fölött is madarát, aki ott nem szállt le. Az idő múlásával a galamb sértődöttsége csökkent, s egyre nagyobb lett a vágyódása a „szülőotthon” és párja után, s egy szép napon „hazarepült régi otthonába”, felvedve a finom „apró szemű morzsolt kukorica” utáni vágyát, és természetesen gazdájára mi mást mondhatott volna: „No, ha te megbocsájtottál, akkor én sem haragszom, maradj itt... no meg a kukorica is elfogyott a szomszéd padlásáról.”

Visszatérve az egyesületre, és annak lapjára, a Postagalambra, abban sok érdekességet megtudhatunk arról a tevékenységről, amit az egyesület végzett. „A szerkesztőség igyekezett mindenkor kartársnőink érdekeit védelmezni. Sok pa-

van... Az egyesület gondoskodik tagjai erkölcsi és szellemi jólétének fejlesztéséről, művelődésük és szaktudásuk emeléséről; felolvasások, előadások tartása és hivatalos lapjának közleményei útján. Figyelemmel kísér minden kérdést, mely tagjainak életkörülményeire és hivatali viszonyaira vonatkozik, és felkarolja mindazt, ami a testületi és kari érdekeket előmozdítja. Megfelelő helyiséget tart fenn, ahol tagjainak összejövetelre mód nyílik, s ahol átutazó vidéki tagok szállást nyerhetnek.”

A célok megvalósításának beszámolója az éves közgyűléseken történt, melyet kezdetben a VIII. kerület, Mária Terézia tér 17—19. V. emeleti szobáiban, vagy bérelt helyiségekben tartottak meg, míg 1931-ben, másik négy egyesülettel együtt elfoglalja, és 1945-ig megtartja a Benczúr utca 27-ben levő Postás Otthonban kapott helyiségeit.

Most pedig nézzünk néhány olyan eseményt, mely a Benczúrban zajlott „azokban a régi szép időkben”. Mert volt itt ismeretterjesztő előadás és családi est, ahol a műsort egy másik postásegyesület, az Országos Postás Zene- és Kultúregylet szolgáltatta, de volt táncantafolyam is az egyesületi tagok gyermekei számára, melynek vizsgaelőadása után a gyerekek és a kedves szülők másnap reggelig együtt mulattak.

A Postagalamb hasábjain az egyesület folyamatosan tájékoztatta tagjait és olvasóit a jóléti alapítvány üdülőtelepeiről, és annak a személyzet részéről való igénybevételei lehetőségeiről, az egyesület által szervezett olcsó ruhaakciókról és vásárlási lehetőségekről.

Természetesen — ahogy az egy nőegylethez illik — sem vezetői, sem tagjai nem tagadták női mivoltukat, és ezért találkoztunk előadások és műsorok keretében, valamint a Postagalambban divat- és kozmetikai tanácsadással. Az egyesület helyiségeiben könyvtár, kézimunka, szépirodalmi, divat- és szaklapok álltak a tagok rendelkezésére. Minden hó második csütörtökén pedig tea-, illetve — nyáron — fagyaldélutánokat rendeztek, ahogy akkor mondták és gondolták is, „a kartársi összetartás és szeretet ápolására”.

Végezetül megállapíthatjuk, hogy ezen egyesület azokat a gondokat és örömeket volt hivatva képviselni, és lehetőségeihez mérten megoldani, illetve támogatni, melyeket a kor társadalmi a családokra és a dolgozó nőkre pluszfeladatként rótt. A század elején szükség-szerűen létrejött egyesületet 1945 után sem a szakszervezet, sem az Országos Nőtanács nem tudta pótolni, mert a munkahely, a posta volt az az összetartó erő, mely szolgáltatásai-val minden más területtől eltért, és még ma is eltér.

Rákóczi Margit

Szerelemvirág

Mindennek ihletője

Szerelemvirág:

szeretet vágyakozás

vágyakozó szempillantás

százfokos ölelkezés

testek ajándékozása

egy-egésszé olvadás

sarjadó sejt-palánta

boldog nevetés-öröm

boldogtalan perc-órák

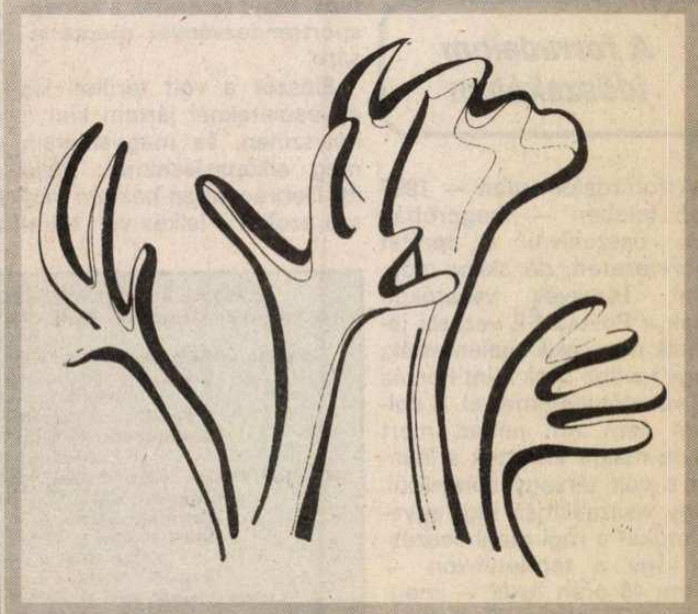
évekig tartó álom

halálíg tartó bilincs

s ha mindez nincs

semmit nem ér az élet.

Darvas Ferenc

Hunyadi Erzsébet: Vihar

Emlékeztető a debreceni sportegyesületről

II. rész

Kényszerházasság 1953 őszén

Az akkori „rendnek” megfelelően a sportegyesületeket is elérte a politika. A kíváncsoknak meg nem felelő egyesületeket megszüntették. A megmaradtakat pedig „összeházasították”. Ez történt a vasutasokkal, a postásokkal, s a közlekedési tárcához tartozó valamennyi sportegyesülettel. Ezekből született meg az úgynevezett „TÖREKVÉS SE”. Színe pedig a fekete-piros volt.

Ennek az összevonásnak csak a vasutasok örültek. Hiszen országos viszonylatban mi sokkal jobban álltunk élversenyzőkben. A londoni és a helsinki olimpiai tornászválogatott 90 százaléka a budapesti és a debreceni SE-től volt.

A Törekvés SE felső- és középszintű vezetőinek megválasztása — az előzetes megpuhítások után — Budapesten a küldött tagok alapján rendben megtörtént. Tehát megszületett egy újszülött, amit senki nem kívánt. De ez volt, és ezt tudomásul kellett venni!

Sajnos, ezt viszont nem így vették tudomásul élsportolónk, és azzal reagáltak — különösen a budapesti SE-knél, hogy leálltak, vagy visszavonultak. Így nálunk is megkezdődött egy ilyen folyamat. Talán ezt az lassított, hogy én lettem a Törekvés SE területi vezetője, mint főtájtár. Új vezetési szisztémát kellett kidolgoznom. Szerencsére nem voltam „ellenszenves” sem az Előre SE-nél, sem pedig a DVSC-nél. De valamennyi Debrecenben lévő sportegyesülettel — még mint a PSE vezetője — is igen jó kapcsolatom volt. A területről meg nem is beszélve.

Ezt a munkát — a korábbival ellentétben — már főfoglalkozásban végeztem, úgy, hogy a postaigazgatóságtól fizetés nélküli szabadságra mentem. Ezt maga a miniszter, dr. Csanádi György intézte el.

Az új SE középszinten is megkezdte munkáját. Szinte mindenki beállt a sorba. Problémám nem volt. Talán egy kicsit a volt Postás SE-nek a területen lévő egyesületeiben volt egy kis visszahúzódás, mivel féltek attól, hogy gazdasági vonalon törés áll majd be. De erre én nagyon vigyáztam! Annyi előnyünk volt, hogy a sportversenyekre a vasúton ingyen utazhattunk.

A forradalom időszakában

A forradalom után — 1957 első felében — megpróbáltam összehívni a terület sportvezetőit, de akkor még, mint Törekvés vezetőket. Csak a Postás SE vezetőit jelentek meg, akik kijelentették, hogy tovább csak mint Postás SE vezetőit ismernek el. A dolog nem volt nehéz, mert egyre-másra érkeztek a levelek a volt társegyesületektől, hogy visszaállítsák régi egyesületüket a régi megnevezéssel. Így a területünkön — szinte 48 órán belül — megszűnt a Törekvés SE megnevezés. Magam részéről igen

örültem ennek, még ha kissé nehéz is volt az úgynevezett „vagyon”-elkülönítés.

Megszűnt — máról holnapra — az anyagi támogatás. Sem a szakszervezettől, sem pedig az igazgatóságtól nem kaptunk pénzt. Vezetőséget hívtam össze, a szakosztályvezetőkkel kibővítve, és tájékoztattam őket a jelenlegi helyzetről, mely — különösen anyagi szempontból — kilátástalan volt.

Minden olyan szakosztályunkat meg kellett szüntetni, amelyekben nem voltak postás dolgozók. Így — többek között — tornászszakosztályunkat is. Lelkileg sokáig nem tudtam kiheverni ezt az úgynevezett „császármetszést”. No, de tudomásul kellett vennem, hiszen más bajai voltak az országnak is!

Megtörtént a magyar sport átszervezése. Csak azok az egyesületek maradtak meg, melyek önmagukat fenn tudták tartani. Ezt kívánta meg az ország helyzete is. „Agonizált” nálunk a kerékpáros-, a labdarúgó-, az asztalitenisz-, a teke- és a sakkszakosztály. Az igazgatóság vezetőjétől kaptunk minimális támogatást, és ehhez jöttek a tagdíjak, valamint későbbben a szakszervezettől kapott összegek. Lassan-lassan ezek is megszűntek.

Jubileumi év

1974-ben 50 éves a Debreceni Postás SE. Igen baráti és igen lehangolt állapotban tartottuk meg ezt az ünnepséget. Bár igyekeztünk a lehetőséghez képest ünnepélyessé tenni, de a lelkek mélyén ott volt a sok régi szép emlék, a sok-sok siker, és az a tudat, hogy csak volt! Az egyesület régi vezetői, edzők, szakosztályvezetők, intézők, szaktársak még egyszer összejöttek, megölelték egymást, s azután csendben — könnyezve — elváltak, ment mindenki a maga útján tovább.

Az SE felszámolási időszak után volt. (Sajnos a területi szakszervezeti titkár a megmaradt részt is fel akarta számolni, azaz a Postás SE-t is! Fogalma sem volt arról, hogy a meglévő egyesületi vezetők milyen munkát végeztek az azt megelőző időszakban, és milyen jó híre és neve volt az egyesületnek.)

Agonizáltunk, de nem szűntünk meg. A régi vezetőkből még megmaradt kollégák, velem együtt összefogva, anyagi támogatást szerezve, három szakosztályt működtettünk. Majd rátértünk a tömegsportrendezvények megtartására.

Először a volt területi kis egyesületeknél jártam kint a helyszínen, és magyaráztam meg elképzeléseimet, majd itt, Debrecenben hoztam össze azokat a lelkes volt mun-

katársaimat, akik a „jó” időkben is mellettem álltak. Jól léptem! A területen megrendezték a postahivatalok dolgozói a maguk háziversenyét, és a győztesek Debrecenbe jöttek a területi döntőkre. Majd a szakszervezetek unszolására Budapesten megrendezték az országos döntőt. Ezen azok vehettek részt, akik a területi döntőkön első helyezést értek el.

Tehát megindult a mozgás. Egy-egy ilyen tömegversenyen 400-500 postás dolgozó vett részt, és ebből 140-180 került be a területi döntőbe. Bizonyítottuk a „titkárnak”, aki fel akarta számolni az egyesületünket, hogy igenis élünk és dolgozunk!

1984-ben már 60 éves a Postás SE! Ezt a napot már sokkal másképpen ünnepeltük meg, mint a korábbi évfordulót. Itt már a szakmai és a szakszervezeti vezetés igen komoly anyagi támogatást adott a jubileumra. Diszvendégek, díszbéd, majd délután sportünnepély a DEAC-pályán. Kitérítések, jutalmak és emléktárgyak. Párt- és szakszervezeti funkcionáriusok. Sajtó képviselője.

Az óriási szervezési munkához hozzáálltunk. Megkerestük mindazon volt sportolóinkat, vezetőket, akikkel együtt dolgoztunk. Sajnos, sokan már nem lehettek jelen, mivel meghaltak. De róluk is méltóképpen emlékeztünk meg.

Örömmel láttuk a sok-sok fiatalból komoly emberré nevelkedett orvost, OTP-igazgató-helyettest, rendőrségi főbeosztású barátunkat, újságírókat stb., akik a Postás SE-ben nevelkedtek és a Kossuth Gimnáziumban végeztek.

De hasonló örömmel üdvözlünk mindazon volt kossuthosokat, akik az érettségi után a postán találták meg a jövőjüket. Komoly beosztásig nőtték ki magukat. Osztályvezetők, központvezetők stb. lettek.

A mai helyzet

Jelenleg a posta átszervezése folytán, megváltoztattuk az egyesület megnevezését. 1991. év január 1-jétől a következő a pontos megnevezés: POSTAI ÉS TÁVKÖZLÉSI SPORT EGYESÜLET, DEBRECEN 1924.

Tettük ezt azért, hogy a Magyar Távközlési Vállalat is érezze magának ezt az egyesületet, és támogassa anyagiilag. Sajnos elképzelésünk csak részben vált be. A Távközlési Vállalat Rt. nem tudja támogatni egyesületünket. A legutóbbi fejlemény az volt, hogy kérrszel fordultam a vállalat igazgatójához, aki segítséget adott, és így az alapítvány kuratóriuma egyszerűen 50 000 Ft-ot utalt át az egyszálánkra. A távközlési vállalat itteni igazgatója írásban közölte velem,

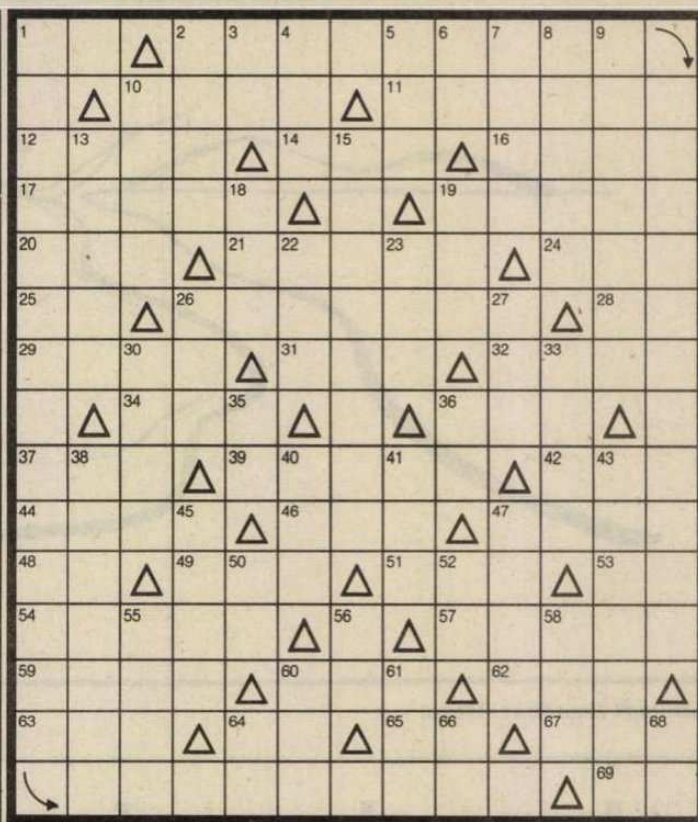
hogy 1993-ban forduljak közvetlenül az alapítvány kuratóriumához a támogatás ügyében. Az igazsághoz tartozik az is, hogy ezt az alapítványt — én úgy érzem — csak a Budapesti Postás SE részére hozták létre.

Jelenleg van egy labdarúgó-szakosztályunk 3 kispályás csapattal. Van egy sakkszakosztályunk és egy tekeszakosztály. Minden egyes tagja postai, illetve távközlési dolgozó. Az úgynevezett szabadidősport keretében minden évben megrendezzük a területi sporttalálkozót. A legnagyobb tömeget a Gali Károly atlétikai emlékverseny mozgatja meg. A nyári időszakban 120-140 postás dolgozó jelenik meg ezen. Megrendezzük a kispályások találkozóját 8-10 csapat részvételével. A sakkversenyeket ugyancsak tavasszal és ősszel. Tehát azért ha kicsiben is, van sportmunka és van eredmény is a szabadidős sportrendezvényeinket illetően.

A Debreceni Postaigazgatóság a kulturális és sportalapról mind a mai napig anyagiilag támogatja az egyesületet. Sőt, a vezetők is ki-jönnek a rendezvényeinkre. De támogatja a szakszervezet is. Sajnos a távközléstől ugyanezt nem kapjuk meg!

Az egyesületet 7 vezetőségi tag irányítja. A lényeges munkát magam intézem és végzem. De folytatom, amíg élek, hiszen ezt az egyesületet 1945-ben — többde-maggammal — én állítottam újra lábra, mely aztán Kelet-Magyarország igazi meghatározó egyesülete volt 1953-ig, a fúzióig.

Tóth Andor

Itt a március, a tavasz kezdetel. Egy ilyen hangulatú Szabó Lőrinc-versből idézünk: „Az idő langyosodik, a felhő...” Folytatás a vizsz. 2. és a függ. 1. alatt.

VÍZSZINTES

1. Sakkfigura is, 2. Az idézet első része, 10. Európai pénznem, 11. Esőn állók, 12. Birtokol, 14. ... de deux (táncoktós), 16. Férfi becenév, 17. Nagyhangú baromfi, 19. Ebédhez készülődik (ford.), 20. Az államnak ebből soha nem elég, 21. Talppont, 24. Idegen művészet, 25. Kicsinyítőképző, 26. Ünnepélyes kinyilatkoztatás, 28. Korrupció (ford.), 29. Keleti pálinka, 31. Mesterkelt tartás, 32. Ilyen a percc (névelővel), 34. Ögörgő hangsor, 36. A Duna déli mellékveze, 37. ... világát, 39. Nehezen mozgó, 42. Felfog, 44. Német sárka, 46. Egy szerelmespár fele, 47. Viselet az ókori Rómában (ford.), 48. Latin kötőszó, 49. Női hangnem, 51. Legelő, 53. Római 501, 54. A mosógép kiszorította, 57. Dűledéz, 59. Keveret komp, 60. Jelet ad, 62. Nem olyan, mint ez, 63. Zavaros áva, 64. Tágas mélység, 65. Állati lak, 67. Ki? oroszló, 69. Latin csont.

FÜGGŐLEGES

1. Az idézet második része, 2. Bolgár hegység, monostorral, 3.

Francia arany, 4. Égitest, 5. Angol helyesírás, 6. Pólo-részlet, 7. Irányítószáma 2371, 8. Illyés Gyula regénycímében szereplő helyesnév, 9. I. világháborús harcok színtere, 10. Bérházban található, 13. Berendezés, feladata a légtérben megjelenő repülőgépek észlelése, 15. Az egyik USA-államból való, 18. Ivesít, 19. Szövetkezeti csúcscserv volt, 22. Táncot jár, 23. A kultúrnövények ellensége, 26. Téli sport (rég.), 27. Angolna németül, 30. Szín (ford), 33. Hajóhid, 35. Szláv igenlő, 36. Döntetlen, 38. A földre kényszerít, 40. Vállalati forma, 41. Zenei hangsor, 43. Itt írta törökországi leveleit Mikos Kelemen, 45. Pénztézet, 47. Anyagi részecske, 50. Tüzel, 52. Kis folyóvíz, 55. Elemi szilícium, 56. Izomkötő, 58. Tészta vála, 60. Az ír hadsereg röviden, 61. Nengeri hal, 64. Ver, 66. Éneklő szócscsa, 68. Ásvány (ford.).

— Bándhidi —

Beküldendő: a vizsz. 2. és függ. 1. alatti. Beküldési határidő: április 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: S a külön magyar teremő pojácának kiöltözve áll az élt. Könyvet nyertek: Horti Jánosné (Borota); Patkó Istvánné (Kurd); Pusztai János (Somogyfajsz); Varga Imréné (Budapest).

Tömegsportévtáró

A létezésért sokat tesznek

A jó hangulathoz szükségeltetik egy jó társaság, a hely, ahol összegyűlhetünk, étel, ital, és persze ok az ünneplésre.

Ugye egyetértetek velem kedves olvasók, hogy manapság ez ritkán jön össze. Valami mindig hibádzik, no meg időnk is kevesebb akad a társasági életre. De, hogy mindez nem lehetetlen, bizonyíthatom, hiszen részt vettem a postás és hírközlő csapatok évi sportévtáró és díjkiosztó ünnepségén, ahol minden feltétel adva volt. Terített asztalok mellett fegyelmezett rendben gyűltek össze mindazok, kik magukénak érzik még a tömegsportot, akik létezéséért ma is tesznek, s nem is keveset.

A tömegsportbizottság részéről Tanczos Sándor köszöntötte a résztvevőket, szölvá az elmúlt év sikereiről. Van ok a bizakodásra — a jelenlegi érdeklődés csökkenése mellett is —, hiszen Magyarországon egyedülálló, hogy üzemi bajnokságban nyolc sportágban, 2100 versenyző vegyen részt. Mégsem lehet megelégedni az eddig elért eredményekkel, dinamikusabb, szervezettebbé kívánják tenni az eddigi munkát, készülve a közeljövőben sorra kerülő berlini üzemi sportfesztiválra.

Percnyi néma tisztelgés az elmúlt évben végleg eltávoztak előtt, és következik az ünnepélyes díjkiosztás. A legtöbb serleget, érmet Géczi István viszi el. 1968-ban kapcsolódott be a postás tömegsportba, két asztalitenisz-csapatot, férfi és női labdarúgócsapatot vezet. A női focit elsők között indították el Magyarországon, hiszen 1972 óta működnek.

— Bizony volt olyan, hogy a csapat elment gyesre, akkor újakat toboroztam. A munkahelyemen nem veszik jóléven, hogy ezzel foglalkozom, pedig mindig becsülettel elláttam a munkámat. Volt olyan, néhány éve, hogy feltették a kérdést: válasszak. Akkor is a sport mellett tettem le a garast. Ma már nincs időm sem sportolni, sem az edzéseket vezetni. Adminisztrálni kell, szponzort keresni. Nem is panaszkodnék, csak lenne utánpótlás. A fiatalokat már nem érdekli semmi, még a foci sem. Pedig én viszem a csapatot, ahová lehet. Nálam olyan nincs, hogy ha meghívna, ne fogadjam el, mert nincs idő vagy pénz. Eddig öt országban jártunk. Fárasztó, de én szeretem. Amíg birom, csinálom is, ha nincs meg a csapatlétszám, még be is állók a fiúk közé. Azért jó lenne tudni, hogy ha mi kiállunk, lesz-e aki továbbviszi.

Súlyos műtét után, betegségéből felépülve jött el Makkai Attila, a tömegsportbizottság elnöke. 1947-től dolgozik a postánál, és harminchéte éve a tömegsportban.

— Elkeserítő a fiatalok közonya. Az evezéshez minden adva lenne, de csak a hajóparkunk egytizede van kihasználva. Talán a gazdasági körülmények befolyásolják ennyire kedvezőtlenül a dolgokat. Mindenki pénzt akar keresni. Az élsportból akarnak meggazdagodni emberek. Pedig a pénz azoknak jut, akik nem sportolnak, akik csinálják, rendszerint belerok-

kannak. A tömegsporttal ki lehet alakítani egy hihetetlenül egészséges életmódot.

— A Római-parton minden feltétel megvan az evezéshez, de a túrázás is kitűnő alkalom lehetne a mozgásra, felüdülésre, és a jó társaság sem elhanyagolható körülmény. Amikor elvállaltam a vezetést, vissza akartam fizetni azt, amit én kaptam fiatal koromban. Volt vagy negyven haverom, ha egyszer nem mentem el közeliük, jöttek és kopogtattak. Ma már nemigen van, aki bekopogjon a gyerekekhez. Pedig minden sporttal foglalkozó — de minden felnőtt — kötelessége lenne az ifjúság sportra, egészségre való nevelése.

A szakemberek elkeseredettsége biztosan megalapozott, ám a kívülállóknak, aki néhány órára csöppent a társaságba, hihetetlennek tűnik, hogy érdektelenség fogadhat egy olyan jó ügyet, melyben nincsenek magukra hagyva a sportolók. No, nemcsak a kitűnően megszervezett díjkiosztásra gondolunk, hanem az anyagi támogatás hátterére is. A Magyar Posta Vállalat, a Magyar Távközlési Részvénytársaság és az Antenna Hungária Részvénytársaság vezetői nemcsak szívükön viselik, vállalkozásba is vetik a tömegsport gondját.

Mint Bartha József mondta: a sport hozzátartozik az élet teljességéhez, a jellem, a közösségi szellem alakításához, felkészít arra, hogy az ember frissen, derűsen, egészségesen, jó hangulatban végezze munkáját.

Bartos Csilla

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ÁDÁM
Tervező szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levelezési cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mb. elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
93-373. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866-1766

1 2 4 8 16 * * *